

SESSİZ KONUŞMALAR

SESSİZ KONUŞMALAR

ESRA ERTAN

ENTROPOL KİTAP

Yazar : **Esra Ertan**
E-Kitap Düzenleme : **Kübra Karacan**
Kapak Tasarımı : **ZU**

ISBN 978-605-85335-5-4

© Her Hakkı Saklıdır

Entropol Kitap (Entropol Arge Ltd Sti – İstanbul / Turkey)

İstasyon Mah. Divan Residence 62-AC Tel: +90 212 678 70 78

www.entropolkitap.com

İÇİNDEKİLER

<i>Küllük diye bir öykü</i>	3
<i>Modigliani oğlu Modigliani*</i>	14
<i>Jane Birkin</i>	20
<i>Paçanga Soğursa Bir Şeye Benzemez</i>	23
<i>Sessiz Konuşmalar</i>	32
<i>Kaptan, hanımı evine kadar bırak</i>	40
<i>Kızıl Akbabalarmış</i>	47
<i>Yemek Listesi</i>	59
<i>Humusu Mahvetmenin Olası Yolları Üstüne</i>	69
<i>Yeşil Tişört</i>	76
<i>Hayat Bilgisi</i>	82
<i>Savaşçı bir kedi</i>	87

Küllük diye bir öykü

Her gün söylenip durduğum ve Antonioni filmleriyle sağaltmaya çalıştığım kentsel dönüşüm günleri benim için affetmenin imkânlı bir şey olabileceğini duyumsatan bir aydınlanmaya sebep oldu. Geride bıraktığımı sandığım şeyleri henüz tam olarak arkamda bırakamamıştım. Kolay mıydı sanki bu. İnsan onu anlamlandırıldığını, önemli kıldığını düşündüğü şeylerden öyle hemen bir çırpıda kurtulabilir miydi? Gerçek anlamda bir arınmadan söz ediyorum ben. Yani helalleşmekten. Bu sebeple Carlos'un buluşma teklifini kabul ettim. Aradan altı ay iki hafta geçmişti. Bazen çok özlediğim anlar oldu onu. Ancak sevgilisinin kent dışındaki evine taşındığından, ne arkadaş grubumuzda ne de gezip tozduğumuz yerlerde hiç hem de hiç birbirimizle karşılaşmadık. Sanırım tesadüfler de aldırış etmedi bize... Yani bir kolaylık vardı her şeyde. Ama bu neydi, doğrusu bilmiyorum. Acaba sevgilisinin yanına da, o hiç geçmek bilmeyen can sıkıntısını beraberinde taşıdı mı? Bence can sıkıntısı öyle güçlü bir rakiptir ki, âşık bile olabilirsin onu mağlup edebilmek için. Nasıl ama? Aşk hep yeniden icat eden kavrayışımızla (dehşetimizle mi desem) aramıza mesafe koyan güvenli bir gerekçe. İyi taktik sanki...

Carlos'tan bahsedince konuyu dağıtmamam beklenemez elbette. Çünkü onunla yaşadığım(yaşayamadığım) ve aşk olarak tarif ettiğim şey, daha önce hiç sorgulamadığıma kızmama,

şasırmama sebebiyet veren bir sürecin pimini çekmişti bende. Patlamalarım her defasında daha tahrip edici, daha incitici kayıplara yol açarken, içimde var olan labirenti başka bir kadın olarak geziyordum yeniden. İnsan hep kendine mecbur kalıyor öyle değil mi, 'bana neler oluyor' dehşetle kendisini dayatıyor hep. Carlos'a verdiğim aşk, içinde benim olmadığım büyülü bir diyarmış meğer. Bunu fark etmek demek, savaş demektir benim için. Savaşım ben de...

Carlos buluşmayı teklif ettiğinde ise, her zaman gittiğimiz ve bariz bir şekilde piyasa yeri olan Kum'da buluşmak istemedim. Denizi gören bir yerde oturmak, hararetim yükselecekse o esnada bulutlara bakmak, gözlerimi her şeyi geride bırakmayı tam anlamıyla başarmışım gibi ağır ağır açılıp kapayacağım aydınlık bir yer istiyordum. Gerekirse denizin ve dalgaların bana zaman kazandıracığı bir yer. Böylece Moda'da buluşmaya karar verdik. Ben sahil boyunca yürümeye başlamıştım. Terlememeye özen göstererek arada bir duruyor, önemli bir şeyi arıyormuşum gibi etrafı süzüyor sonra tekrar yürümeye devam ediyordum. Yaz gelmek üzereydi. Çöp konteynırlarının sağına soluna asılmış böcek ilaçlama şirketlerinin özensiz ilanlarına baktım. "Her türlü haşarata kesin çözüm" Bu kadar böceği binalara sardıranların biraz da bu şirketlerin olabileceğini düşündüm. Ve bu düşüncemi komik buldum nedense. İyi eğitilmiş, ne yapması gerektiğini bilen, insan psikolojine hâkim birkaç karafatma geldi gözümün önüne.

Bunların, bazı sıradan örümceklerle birlikte kendilerine önerilen sahalara dağıldıklarını ama önce iş ilkeleri gereği karafatmaların uydurması olan bir yemini beraber ettiklerini falan düşündüm. Gönüllü harakiriciler... Bu düşüncelerimin, Carlos'la buluşmamın bende yarattığı gerilimle bir ilgisi var mıydı bilmiyorum. Haşarat yemininin sözlerini kafamda yazadururken her zamanki gibi randevuma söz verilen saatten önce gelmeyi başardım. Evet, denizi gören aydınlık bir yerdi. Ve evet, bulutlara bakabilecektim. Ama belki de buna gerek kalmaz...

Aslında farklı farklı duygularım vardı Carlos'a karşı. Çoğunlukla onu boğmak isterdim mesela. Sanırım o her zaman bunun farkındaydı. Beni yine çıldırttığı ve çok renkli olmayan sekslerimizden biriyle biten bir gecenin sonunda, bir kâğıda "beni bitirmek istiyorsun" yazdı. Ben sustum, okuduktan sonra sessizce ikimiz için kahve yapmaya mutfığa gittim. Kahvaltı masasında duran ve Carlos'a ait olan şiir kitabının aramızda sakın bir alan yaratan tuhaf gücüne gözlerimi kırpmaksızın bakıyordum. Böyle zamanlarımız olmuştu onunla... Şimdi buradayım ve evimizin başkalaştırıldığı, dönüştürüldüğü günlerle başlayan değişme, kendimi affetme gayretime sanırım bu kez evren sessiz kalmayacak. İşte Carlos da geldi zaten. İtiraf etmem gerekirse en güçsüz anlarında dahi cesareti, en zayıf anlarında bile bir meydan okuması vardı bakışlarının. Carlos'un yani. Hem bu bakış, hayatın hakkını verenlerin meydan

okumasına da benzemezdi. Onların alaylarında, onların öfkelerinde bir piyes vardır çünkü. Hayatın hakkını verenlerin yani. Kulağına bir tiyatro locasında Brecht çalınmış yarı bir aydınlanma ile okurmuş, dalarmış, öfkelenirmiş gibi yaparlar. Ama Carlos'un öyle mi? Onun dramında, onun mazlumluğunda, onun o hayatın her lezzetinde hakkı varmış bakışlarında bir gerçek vardır. İncinmiş, ihmal edilmiş bir çocuk vardır. Kapıdan içeri girerken, yüzünde eskiden olduğu gibi bir anlam yaratmaya hazırlandığını hemen fark ettim. Benim bu incinmiş çocuğu bilmem hoşuna giderdi ama ona gözümü dikerek bakmamı pek sevmezdi. Eşikteki bu anlam yaratma çabası o yüzden.

Ben de onu henüz fark etmemiş gibi yaparak önce bulutlara baktım ardından da menü kataloğunun ucunu evirip çevirmeye başladım. Doğrusu kendimi hafife almışım. Gergindim, heyecanlıydım ve hiç değilse ilk göz göze gelişimizde, yüzümde bunu görmemesini umuyordum. Carlos masaların arasından bana doğru ilerlerken, birkaç hafta önce onu gördüğüm rüyayı düşündüm. Anlatayım, şöyle görmüştüm onu. Mavi bir tişört giymişti (bu tişörtü biliyorum, severdim de üstelik) ve teni her zamankinden daha solgundu. Çok zayıflamıştı bunu ona da söylüyordum. Zayıflamışsın diyordum gülerek ama şefkatle. Kolları incecikti, çok ince. Şakacı hatta mutlu görünüyordu. Dedim, kollarına ne oldu öyle (bazı yaralar ve çürükler vardı) Zaman alıyor iyileşmesi dedi o da bana. Bunu söylerken

yüzünde utangaç bir gülümseme vardı, çok özlemiştim onu. Sonra küçük bir çocuğa sarılır gibi sarıldım ona. Uzamış sakalını, uzamış yüzünü avuçlarımın arasına alarak öptüm, gülerek öptüm, özleyerek öptüm ve bunun yeni bir şey olduğunu düşündüm rüyamda... Uyandım sonra. Sanırım bu rüya benim için her şeyi özetliyordu. Bunu unutmamayı diledim. Zira ikimiz de bir anlama problemi yaşıyorduk... Artık fark etmiş olmalıydım Carlos'u, başımı onun yaklaşan ayak sesine çevirdim. Yüzüne taktığı bu anlamı tanıyordum. Ufak bir hayal kırıklığı yaşadım. Altı ay ve iki haftanın neyi değiştireceği üzerine pek düşünmemiştim. Ama yeni bir duyguya, yeni bir içgörüyeye ihtiyacım vardı. Ve yüzünde şu an bu yoktu...

Bana yaklaştığında ise ikimizin de yüzü, tıklım tıkış çekmecelere itilip kakıldığı için son anda sağa sola fırlayan iç çamaşırları gibiydi sanırım. Kıvrılmış bir don, toparlanmış bir atlet, sarkmış bir sutyen askısı... İçerde kalmayı başaramamış duygularımız, yüzümüze garip bir halde dağılıyordu. Kırık dökük bir sesle ona *merhaba* dedim. O da bana *hoş geldin* dedi, sanki evine davet etmiş gibi beni. Nasıldım? İyiydim, Peki o nasıldı? Eh işte! O da iyiydi. Eh işte, derdi hep.

Ne var ne yok tatlım?

Eh işte, n'olsun.

Kitabı yarıladın mı bari?

Eh işte, pek fazla değil.

Filmi nasıl buldun Carlos?

Eh işte, hep aynı mevzu.

Hava sence de sıcak değil mi?

Eh işte, daha o kadar değil bence...

Böylece masaya oturabildik. Ona bakmadığım zamanlarda yüzüme gözlerini dikerek baktığını bildiğim için ben ellerime bakıyordum ve henüz onları nereye koyacağıma karar vermemiştim. Rahatlamış mıydım biraz olsun? Eh işte, keşke birkaç kadeh konyak falan içebileceğimiz bir yere gitseydik. Denizi görebileceğim, bulutlara bakabileceğim ve konyak içebileceğim bir yere. Sanki hiç ayrılmamışız ve hep iki iyi dostmuşuz gibi bana evden çıkmadan önce kargoyla yaşadığı sıkıntılı durumu anlattı, az kalsın geç kalacaktı benimle olan randevusuna. Allah için bu konuda onu hep takdir etmişimdir. Tam bir Alman ekolünden geldiği için kargo yüzünden buluşmamıza geç kalsa, bu şaşırttı beni gerçekten. İlgile ve şaşkınlıkla onu dinledim. Bu tavrıma aldanıp bir yorum getireceğimi düşündü kargoyla ilgili. Bir sessizlik oldu ama. Bir şeyler söylemek istedim, gerçekten. Kuracağım her cümlenin yapmacıklığı aklıma geldi o an. *'Sahi mi, çok saçma bir durum, genel merkezi ara bence.'* *'Of ya, bunu hep yapıyorlar, felaket bir sistemleri var.'* *'Carlos sen saf mısın allah aşkına...'* Sessizlik, bu cümlelerin yetersizliğini anlamlı bir şekilde örttü...

Ve sonra da sessizliğin parçalanmasını, kırılmasını istedim. Carlos'un heyecan verici bir sesi vardı. Onun sesi, yeni yetme bir oğlanın dönüşmekte olan duygularıyla ilk karşılaşmasına benzer. İnkârcıdır, çapkındır ve huysuzdur. Tüm bunlarla birlikte çekici olabilendir. Konuşmuyordu ama fazla. Sanırım sesini bende edindiği izlenimlere göre kontrol edecekti. Hep böyle olmuştu. Benimle nasıl savaşaacağını bilemediğinden, açtığım hendeklere bu sesle dolardı. Yine de ümitsizliğe kapılmadım. Bu kez içimde, kendimi tamir eden bir sesin varlığını bulmuştum. Bunu ona da göstermeliydim. Savaşmak istemiyordum, öfkeme, suçluluğuma asılı kalmak istemiyordum. Kayıplarına yaratıcı bir dehanın dokunabileceğine inanıyordum. Bu yüzden denizin, Carlos'un ve sesinin tam karşısında oturuyordum. Belki de ben en çok içimdeki bu inançla bütün kırgınlıkları aşabileceğimiz düşüncesini seviyordum. Bunu göreceğiz...

Onu tanıdıktan kısa bir süre sonra yazdığı uzun bir öyküsü vardı Carlos'un. Hayran olacağı, sürekli hayran olacağı kızlarla arkadaş olan Küllük adında bir sobanın, kömürlükte geçen gençliğini anlatıyordu. Bir kömürlük dolusu odunla yaptığı sohbetler üzerineydi tüm hikâye. Hepsi odundu... O sebeple sobaya fazla bir yardımları dokunmuyordu. Soba da zaten onlardan gelecek bir yaşam bilgisini küçümseyeceğinin farkındaydı. Ama doğrusu iyi birer dinleyiciydiler. Küllük'ün de ihtiyacı olan şey buydu. Anlaşılacak... Durup dururken bana bu

öyküden bahsetti. Bunun, daha önce birbirimize yapmış olduğumuz onca ithamın, kendini yeniden var edecek farklı bir yolu olduğunu düşündüm. Sakindim, onu dinleyecektim, anlamaya gayret edecektim. Hatırlıyorum bu öykünü, dedim. (Bakalım nereye bağlayacak) O da bana, *Bu öyküm hakkında ne düşündüğünü bana hiç söylemedin o zamanlar. Bunu merak edeceğimi de bildiğin halde. Sahi ne düşünüyorsun Küllük hakkında?..*dedi. İşte bunu beklemiyordum. Yani Küllük hakkında ne düşündüğümü öğrenmek isteyeceğini. Belki de altı ay iki haftadan sonra ilk bir araya gelişimizin kaderini şimdi, şu an bu soruya vereceğim yanıt çizecekti. Haklıydı. Ona Küllük hakkında ne düşündüğümü hiç söylememiştim. Aslında kasıtlı yapılmış bir tavır, bir taktik söz konusu değildi. Buna hiç zaman olmamıştı ki... Carlos'un üstünde bir gücüm vardı. Giydiği hırkadan parti listelerine, ilaç rafının düzeninden haftalık iş takvimine kadar her şeyi biliyor, düzenleyebiliyordum. Bana ihtiyacı olmasını seviyordum. Beni besleyen tuhaf bir şey vardı bunda. İlişkimizin hasta görüldüğünün farkındayım. İnsan olmanın hastalıklı bir şey olduğunun da... Küllük, bir yanılla bana aitti. Yani anlattığı, tarif etmeye çalıştığı bendim. Daha önce bu öyküyle ilgili herhangi bir fikrimi onunla paylaşmadıysam bu, kendimi nasıl tanımladığıma dair bir öngörümün olmamasıyla ilgiliydi. Birini sevdiğinizi söylediğinizde ve onu yaşamak istediğinizde, kendinizi yeniden temize çekersiniz. O kişi artık size dair bir veridir, bir fikirdir.

Peki ben, bana dair bir şeyler söyleyen bu fikirden hoşlanmış mıydım?.. İyi bir yazardı Carlos. O düşünene kadar bir araya gelmemiş olan kelimeler, onun tasarısıyla yeni bir söylem gücüne kavuşurdu. Ancak kendimle ilgili ona geri alamayacağım çok şey vermiştim. Hoşlanmamıştım...

Ne düşündüğümü söylersem kendini iyi mi hissedeceksin, dedim gülümseyerek. Carlos çok emin bir şekilde, *paylaşmak iyidir,* dedi. Bu söylediğini samimi bulmadım. Sanki bunu anlamış gibi o da tatmin olmamıştı cevabından. *Küllük, hakkında konuşmak istediğim bir konu değil, güzeldi işte, güzel bir öyküydü bence,* dedim sonra. Carlos her zamanki gibi uysallıkla kabullendi bu düşüncemi. Belli ki evde, ofiste ya da yolda bir yerlerde bu soruyu ve vereceğim olası yanıtları çalışmıştı. Allahım neden buradaydım? Eskiden benim yıldızımdı. Ama artık yıldızım değildi. Bir an güçsüz hissettim kendimi. Evde olmak, battaniyemin altında konyakla ağırlaştırdığım kahvemini yudumlamak ve nasıl da kaçtım ama yanından diye huzurlu bir ruh haliyle pencereden yükselen maviliğe bakmak isterdim şimdi. O artık benim Carlos'um değildi. Benden değil ama benim Carlos'um olmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Ona baktım, karşımda oturan ve iç dünyasını korumakta ısrarlı olan gözlerine baktım. Kızgın değildi, kırgın da... Hatta her şeyi yine yeni gösterecek güçte bir heyecanı vardı. Ona baktıkça beni kuşatan şeyin ne olabileceğini yokluyordum. Zafere yakındım. İçimdeki şeytanların çoktan bozguna uğramış olduğunu fark

ettim.Vücutumu ısıtan tuhaf bir hava dalgası tenimi yalayıp geçiyor sonra da bir esrimeye dönüşüp beni nefessiz bırakıyordu. Garson kahvelerimizi getirdiği sırada bayılacak gibi oldum. İyi miydim? Neyim vardı? Umudum vardı Carlos, umudum... Kendimi umut ederken anımsadığım zaman, yüzüneydi şimdi. *Havalar bir serin, bir sıcak, üşütmüşüm herhalde* dedim, kahvemden bir yudum aldıktan sonra. Tam bu sırada beklemediğim bir şey oldu. Carlos nemlenmiş yüzüme doğru eğildi, eğildi, iyice eğildi, artık ince ve güzel bıyıklarını, belli belirsiz nefesini ve birbirine yakın o iki kederli gözü yakınımnda hissediyordum, tanıdık bir şeydi bu, hatırladığım bir şey... Fincanı masaya bıraktım ancak hızlıca çarpmış olmalıyım ki çıkan sese birkaç masa dönüp baktı. Artık bakmıyordum ben. Masa, göz, fincan. Bekliyordum. Birazdan beni alacak olan erkeğin tadını bekliyordum. Böyle konuşmayı seçmişti benimle. Tadını bende bırakacak, sonra bunun yorumunu yüzümüzde arayacaktık.

Beni özlemişti.

Carlos'u özlemiştim.

Dudaklarını ısırarak öpmemden, oyuncu gülümsemelerimden hoşlanırdı. Bir ısırardım, iki öptüm, üç güldüm. Aramızda kalan masa dengesini kaybederek sarsılıyordu. Kaşıklar, fincanlar şakırdamaya başlayınca birbirimizden ayrıldık. Gitmem gerektiğini düşündüm, gitmek

istedim. Niyetim ondan kaçmak falan değildi artık. Her şey yolundaydı. Kaybımla karşı karşıya gelişimin yarattığı gerilim, yerini bir iç huzuruna bırakmıştı. Bu duyguyu o kadar özlemişim ki... Aslında Carlos'u kaybettiğim de pek söylenemez. Kaybetmek için önce kazanmak gerekir. Onu hiç kazanmamıştım ki. En çok da bu yüzden sevdim. Aşılamazlığını, bir başınalığını. Sandım ki Carlos'u kazanırsam, direncini yenersem iyi hissedeceğim, sevmek gibi, aşk gibi... Ne buluta, ne masaya ne de kahveye ihtiyacım vardı. Affetmişim. İçimde kaçacak yer bulamayan herkesi affetmişim. Bir konyağa ihtiyacım vardı. *Kalkmam lazım*, dedim Carlos'a. Hiçbir şey söylemedi. Birlikte kalktık. Sahilde biraz yürüdük. Sonra o dolmuşa bindi. El salladım ona, böyle yapardık hep. Montumu çıkarıp omzuma aldım. Kendime ufak bir serseri ayarı çekip, boş boş yürüdüm rihtimde. Bana çarpanlar oldu, ayağıma basanlar, enseme vuran sesleriyle bazı çocuklar geçti yanımdan.

Yaşadığımı hissettim.

Modigliani oğlu Modigliani*

Yanına eli boş gitmek istemedim. Görev gibi alınmış olmamalıydı. Sevinçliydim. İlk tiyatro oyunumun kitabı çıkmıştı. Elimde bu sevinci de anlatacak bir şey olmalıydı. Eski plaja çıkan yolun başında çiçekçi gördüm. Bir demet beyaz papatya aldım. Kız epey uğraştı demeti süslemek için. İstedğim emek duygusu kollarımın arasında. Eve yaklaştım. Yıllardır atamadım şu duyguyu. Beğenecek mi endişesi gibi bir şey. Çocukluğumda bırakmalıydım oysa. Bakalım ne diyecek... Bir süredir uğramamıştım yanına. Kal derse kalırım yemeğe de. Kapıyı açtı. Solgun, küçük yüzünde emanet bir gülümseme. Nereye saklıyorsa yine aldığı yere koyacak. *"N'oldu sana, evin yolunu unuttun bakıyorum"* Terliklerimi alıyorum dolaptan. Kış gibi üşüyorum bir yandan da. Görünmez bir kalkanla oturma odasına yürüyorum. Mutfağa geçerken karniyarık yapmış, onu söylüyor. Cacık mı yapsınmış yanına, söğüş salata mı? Bu seçim daraltıyor içimi. Fark etmiyor. *"Cacık iyi olur"* diyorum. Çocukken kütüphanecilik oynadığım koltuğa oturuyorum. Kolluklarında kanaviçe örtüler. Hâlâ saklıyor bunları. Biriktiriyor böyle böyle. Melamin sütlüklerden, düğmelerden, krem kutularından bir bellek yaratıyor. Sanki zamanı bu evde tutmaya çalışıyor.

"Aysun aradı, ona da gel dedim. Başka yere söz vermişler. Karşıya geçeceklermiş." Sesinde bir memnuniyetsizlik. Bizimle

olmalıydılar oysa. Aysun da benim gibi. Yaşamını nasıl yöneteceğini yeni yeni öğreniyor. Yine de benden farklı bir şey yaptı. Daha fazla dağılmadan evden kaçtı. *“Doğum gününde toplanacağız nasılsa.”* Hâlâ mutfakta mıydı belli değil. Sessizlik, tekinsiz bir şekilde koridora dağıldı. Karnıyarığın kokusunu bastırdı. Terliklerimin ucunda durdu ve birikti. Mermer sehpaye eğildim. Küllüğü önüme çektim. Bir sigara yaktım. Pencereye yürüdüm. O ana kadar televizyonun açık olduğunu fark etmemiştim. Siyah, ince çerçevesine baktım. Öfkeli bir kaplanın, antilop mu geyik mi neyse işte bir zavallıya kurduğu tuzak doluşuverdi odaya. Kaplanın bakışlarındaki kararlılığa daldım sonra. Sanırsın ki elimdeki küllük, ayağımın altındaki Isparta halısı, pencerenin önündeki menekşeler onun, her şey onun, bu ev onun. *“Bu menekşeler yerini sevmiş, ne güzel açmışlar”* Elinde büyük, beyaz bir kâseyle odaya girdi. Masada tangır tungur tabakları düzenledi yeniden. *“İçme şu pis şeyi, hani bırakacaktın, hey hey! Senin sözüne aldanmam daha”* Pencerenin önüne yığılıyorum. Dişlerimin arasından ince bir esinti giriyor, sızlatıyor. Neremin sızladığını anlamaya çalışıyorum. Vücudum baştan başa sızlıyor. *“Ben iyiyim böyle. Spora başladım hem.”* Homurdanmalarını duyuyorum. Homur homur cümlelerime karşı koyuyor. Yaşlılık diyorum içimden. Ona baktığımda, uzun yalnızlıkların ne denli korkutucu olabileceğini görüyorum. Bir kelimeyle, bir bakışla, bir hatırlayışla korkunun yayılmasından sakınıyorum. *“Sen çorbayı dök”* diye sesleniyor. Sıcakta içilmez

ki şimdi bu. *“Yoğurt çorbası yapmışsın, oh mis gibi nane kokuyor”* diyorum. Kâseleri doldururken masaya göz gezdiriyorum. Bu düzende hatırladığım bir şeyler var. Yıllar öncesinden çıkıp gelen bir kavga cacık kâsesinin yanında dikiliyor. Bağırış çığırtış, balkonu saran sarmaşık, aniden indiren yağmur... *“Tencereyi karıştır önce, daldır kepçeyi bakayım” “daldırdım zaten, az koyuyorum ikimize de”* Sofranın başına oturuyor. Ben de yanına. *“Sinan’la aranız nasıl? Tanıştırsana artık bizi” “bir yaramazlık yok, olur, bir ara uğrarız.”* Çorbanın içindeki köfteleri seçiyorum tek tek. Çok kaynatmış yine. Her kaşıқта yüzüm nemleniyor. *“Aman kızım, bak artık yaşın geçiyor. Bu saatten sonra armudun sapı üzümün çöpü deme, akıllı ol bak”* Durumu dramatikleştiriyor. Sinan’ı artıklaştıran bu tavrı boğazıma yumru gibi oturuyor. Yine beni anlamıyor. Oturduğu sandalyenin ayağı yere vuruyor. Sanki yarattığı drama eşlik ediyor. Sessizce yoğurtlu çorbamızı içiyoruz. Ama sıcak basıyor. Çorba hararetimi arttırıyor. Sinan’la ilgili bir şey söylemek istemiyorum. Dahası onu nasıl anlatacağımı, hissettiklerimi nasıl yansıtaçağımı bilmiyorum. Kuracağım cümleler hep eksik, hep yetişmiyor. *“Ee laflar sende, anlat bakalım. İşler nasıl gidiyor”* Tam sırası işte. *“Kitabım çıktı, sana da getirdim bir tane”* Kaçamak bir bakışla sevincini ölçüyorum. Bir şey yakaladığımı söyleyemem. Sanki bu haberi idrak etmesi için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi kımıldadı, sandalyesinden doğruldu. Fısıltıyla *“Hayırlı olsun, Allah yolunu açık etsin”* dedi. Yetmedi bu.

Ellerine baktım. Ama o kalktı, mutfağa gitti. Cızırdayan ocakta bir şeyler yanıyor gibiydi. Beyaz, çiçekli bir tencereyle döndü. Kendi performansıyla meşguldü. Bir biçimde sevindiğini, gururlandığını biliyordum. Ama bildiğim bana yetmiyordu. *“İlk sayfasını senin için imzaladım”* diyorum, beklediğim övgüyü almaya kararlı bir sesle. Bu beklentimi anlamamış gibi sakin. Pilavını kaşıkıyor. Ona baktım. Göz göze geldik. Abartıyorsun ama, der gibi sanki. Televizyon hâlâ açıktı. Dönüp omzumun üstünden öfkeli kaplana baktım. İş işten geçmişti. Antilop mu geyik mi artık neyse işte, ulu orta dolaşamayacağını öğrenmişti. Evime gitmek istiyordum. O an karar verdim. Dönünce eve, Lena Horne’dan Moon River’ı dinleyecektim. Bir kadeh de martini bianco içecektim. İçine de şu Ecevit’lerden aldığım tombik yeşil zeytinlerden atacaktım. Evimin olabildiğince mutluluk değerini yükseltecektim böylelikle. İhtiyacım olan şey, şu ana olabildiğince yaklaşmaktı çünkü. Ve şu ana yaklaşmak için onunla arama bir mesafe gerekli. Lena Horne nasılsa bana yardım edecekti.

Bardağıma su doldururken *“çay suyu koyayım ben, sonra kalkacağım”* dedim. *“Otur, acelen ne, kal bu gece burada”* dedi baskın bir sesle. Kal bu gece burada, kal bu gece burada. Yasak kelimeler bunlar. Yasaklı. Kalamam, bu dünyada hiçbir yerde kalamam.

“Yok, işlerim var. Giderim, haftaya konuşuruz, Sinan’la geliriz.”

“Kaç git bakalım yine. Misafir gibi gelmelerin zaten, bir saat ya oturursun ya oturmazsın. Çözemedim çocuk ben seni.” Doğru söze ne denir. Bir şey diyemedim. Demedim aslında. Anlatamıyordum kendimi. Kimseye anlatamıyordum. Böyle bir sorunum vardı.

“Haksızlık ediyorsun a..”

“Yok, hiç haksızlık falan etmiyorum, haydi o zaman doldur şu çayları da içelim.”

Mutfığa geçtim, bir sigara yaktım. Tepsiyi çıkarıp, bardakları dizdim. Şekeri indirdim üst dolaptan. Kavanozdan fındıklı kurabiye de çıkardım. Yeniden masaya döndüm. Oturdum. Televizyonu kapatmıştı ben mutfaktayken. Kalkıp çantamı aldım yerden. Kitabımı çıkardım ve önüne koydum. Gözlerim üzerindeydi. Mırıldandı. *“Modigliani Oğlu Modigliani.”* *“Bir şiirden esinlenerek yazdım bu oyunu. Almanya’da da sahnelenecek. Yani henüz kesin değil ama ilgileniyorlar.”* Nasıl desem, yüzünde yol yol çizgiler arasında dağılmış bir şeyler gördüm. Toplanıp, bir araya gelmek, haykırmak isteyen şeyler. Sakin, heyecanlı, mağrur. Böyle hepsi, bir iklim gibi etkiledi yüzünü. O an sarılabılırdim ona. Çok yakındık. Eğilip bükülmüş kırmızı parmaklarını kitabın üzerinde gezdirdi. Çayımı içtim, kurabiye de yedim. Sehpanın üstünden sigaramı ve çakmağımı aldım. Çantamı hazırladım. Bir duş alıp, uyumak istiyordum.

Kapıya birlikte yürüdük. “*Yine gel, bekliyorum*” dedi. Sesi yumuşamıştı. “*Tamam*” dedim. “*Ararım seni, Sinan’la da konuşayım.*” Sarıldı bana. Sessizce ayrıldım. Yorgundum. Taksi çağıracaktım. Sonra vazgeçtim. Eve yürüyerek gittim. Bahar akşamlarını anlatan bir koku vardır. Tarif edemeyeceğim şimdi. Bir sis gibi geceyi ağırlaştırmıştı. Gelir gelmez duş aldım, kahve yaptım ve uzandım. Bir rüya gördüm. Almanya’da bir tiyatro sahnesindeyim. Bağıra bağıra Cemal Süreya’nın Aslan Heykelleri şiirini okuyorum. Perdenin arkasından Modigliani çıkıyor. Parmağıyla seyircileri işaret ediyor. “*Bak*” diyor. “*İşte, orada.*” En arkadaki koltuklardan sıçrayarak bir kaplanın üstüne geldiğini görüyorum. Kaçacak yer ararken pat diye önümü kesiyor kaplan. Dişlerinin arasından yiyip bitirdiği geyiğin bir parçası sallanıyor. Belki bundan çorba yaparım diyorum.

*Modigliani oğlu Modigliani, Cemal Süreya’nın Aslan Heykelleri adlı şiirinde bir dizedir.

Jane Birkin

Bar kapanmak üzereydi. Yorgundum. İçeride kırmızı gölgelerin bulanıklaşmasıyla oluşan hoş bir karanlık vardı. Uyumak istiyordum, taburede öylece otururken aniden “Hadi be! Evinize, yeter” diye haykırmak, masalardan tek tük yükselip duvara ve ışığa çarpan sonra da hiçbir fark yaratmadan buharlaşan sohbetleri dağıtıp, tezgâha uzanmak istiyordum. O da anlamaya çalışıyordu. Dakikalardır bana bakmayı sürdürürken, etrafı aşağılayarak süzen bakışlarıma durmadan bir anlam yüklüyor sonra tatmin olmayıp yeni anlamlar yakıştırmaya çalıştığı bakışımı ve arkasında canlanan şeyleri yakalamaya çalışıyordu. Yani sanki öyle bir hali vardı. Sabah sabah Sema Hanım’ın eteğinden sarkan söküğü gördüğümü mesela yakalayabildi mi ya da şimdi şu tezgâha donumu çıkarıp uzansam n’olur acaba diye zihnimde canlanan donsuz ve tüylü hâlimi o da canlandırdı mı hayalinde mesela. Bir an utandım galiba, gerçekten de beni donsuz yakalamış gibi bakıyordu. Yüzü nemli bir parlaklıkla, gecenin şu saatinde capcanlıydı. Ben yorgundum oysa. Nasıl oldu bilmiyorum. Yanımda oturuyordu. Müzikten bahsetmeye başlamıştı. Diyordu ki glam rock, punk’ın gelişmesinde önemli bir süreç olmuş. Bir de ‘kremalı kahve’ gibi bir şeyler geveliyordu. Sanki dudaklarının kenarında krema artıkları kalmış gibi yavaşça da yalanıyordu. Öyle yorgundum ki sohbeti beni meşgul edemiyordu. Işığa baktım ardından da ona. Jane Birkin gibiydi saç kesimi. İşte bu hoşuma gitmişti. Bar

kapanmak üzereydi. Yalnız kalmak istiyordum ama öte yandan Jane Birkin gibiydi saç kesimi. Daha önce bunu neden hayal etmediğim aklıma düştü. Öyle ya, pekâlâ kendimi bırakabilirdim akışa. Bir kez olsun deneyebilirdim. Akışa bırakmayı yani...

Yürüyorduk. Sessizce yürüyordum ben. Onunsa susmaya pek niyeti yoktu. İşi gereği seyahat ediyormuş. Saliya kadar buradaymış. Doğum günü falan bir şeyler daha söyledi. Tam, 'ben ne yapıyorum' böyle derken yakaladı beni. Kocaman gözlerini devirerek baktı bana ve güldü. Şimdi elimi tutuyordu. Ufak bir eldi bu, ufak ve güçlü. Kaldığı oteli tarif etti, yorgunmuşum, istersem otele gelebilirmişim, sabah da erken kalkacaktım zaten. Akıştaydım, anın içindeydim. Tamam dedim. Ben de erken kalkacaktım hem. Yalnız kalmak ve hemen uyumak istiyordum. Yine de otele gittik beraber. Odasına çıktık. Bana kendisini anlattı. Oyuncak sepetinden dökülüp ortalığa saçılmış legolar gibi. Bir araya getiremediğim bir dolu hikâye... Eğlenceli biriydi aslında. Ve bu, canlandırmıştı beni biraz. Solgun teniyle kızıl saçları, gece lambasının ışığında uyumlu bir bütünlük içinde parlıyordu. Küpelerimi çıkardım, papuçlarımı fırlatarak savurdum ve yatağa attım kendimi. Ve o, ışıldayan bu bütünlüğünü hiç bozmadan yanıma uzandı. Kendimi tuhaf hatta biraz da endişeli hissediyordum. Günün sonunda biraz olsun rahatlamayı düşünürken... Bir anda donsuz kaldım. O, çıkarmıştı yani. Ve diğer şeyleri. Alt kattan yükselen alkış, ıslık, çalgı sesleri, aramızda yay gibi gerilen, arzuya benzer bir şeye

coşku katıyordu. Beni istiyordu, beni alıyordu. Ona katıldım ben de, geceyi birlikte yaşadık.

Sabah ilk uyanan ben oldum. Romantik, iyi bir şeyler yapabiliirdim sanki; yani içimden geçmedi değil. Hiç değilse eğilip öpebilirdim, yanağından ne bileyim işte, saçlarından... Kalktım, aynanın karşısında giyinirken puantiyeli gömleğimi kendime bir kez daha yakıştırdım. Şaşılacak şey ama kendimi canlı, dirilmiş hissediyordum. Resepsiyonu aradım. Kahvaltı yedi buçuktaymış. Eşyalarımı toplayıp bir an kapıda kalakaldım öylece. İlerle ya da dur!

Kahvaltı salonuna indiğimde masalar bomboştu. Peynire ve haşlanmış yumurtalara sanki mutluluğa bakar gibi baktım. Masalara çiçekler de koymuşlar...

Paçanga Soğursa Bir Şeye Benzemez

Verda ve Seymen'i daha fazla erteleyemedik... Görüşmek için önerecekleri herhangi bir akşama kendimizi hazırlamamız kaçınılmazdı. Hazırladık biz de...

Belki bir yıldır onlarla bir araya gelmemiştik. Bunun bizim için ya da benim için ne ifade edeceğini kestiremiyordum. Evet, korkuyor olabilirdim. Ama sadece bu değil. Öte yandan bizi görmek için bu denli ısrarcı olmalarına da bir anlam vermiyordum. Ne yani gerçekten bizi özlemiş olabilirler miydi? Giderek eksilen ve dünyanın tuhaf yerlerine dağılan eş dostumuzu bir arada tutan bağlar, zamanın ve diğer önemsiz şeylerin gittikçe güçlenen etkisiyle kopuyor, dağılıyordu. Çok kuvvetli dostluklar geliştirememiştik. Biz yani. Ben ve Hakan. Herkesin gerçekleşmekte gecikmiş hayalleri vardı. Birbirimizde bu gecikmişliğin izlerini görmekten yorulmuştuk sanırım. Ben ve Hakan, dünyanın daha tuhaf yerlerine gitmek istemedik. Bizi çevreleyen tuhaflığı nasılsa tanıyorduk. Hakan sürprizlerden hoşlanmaz, onunla olan ilişkim beni ve serüvenci kimliğimi evcilleştirmiş, sevgilimin alışkanlıklarına açık, uyumlu bir kadına dönüştürmüştü. Bunun için Hakan'ı suçlayamam elbette. Rızam dışında bir şey talep etmeyecek kadar halden anlar o. Bu, benim onun hoşnutluğunu kazanmak için yaptığım bir yatırımdı daha çok. Farkındaydım da üstelik. Neyse, Verda ve Seymen'le

görüşmeye birlikte karar verdik. Kimsenin tek başına niyetleneceği bir durum değildi. Hakan, Perşembe akşamı uygun olduğumuza dair kısa bir mesaj yazdı Seymen'e. Tadı aromatik olan bir şarap beğendik, giderken de yanımıza aldık. Who will take my dreams away çalarken yoldaydık. Unutulmamak üzere söylenmiş çok söz vardı. Ve bu sözler zamana, belleğimize, duygularımıza inatçı bir şekilde direniyor, düşündükçe, biz buradayız diyorlardı. Hakan'la bu konuyu pek konuşmadık son zamanlarda. Ama biliyorum ki unutmak konusunda kolaycı bir tavır geliştirememişti o da. Yolda, arabanın içinde biliyordum ki benim gibi o da bunları düşünüyor, geceye dair içinde yükselen gerilimi kontrol etmeye çalışıyordu. Doğrusu uzun zamandır Hakan'la konuşmuyorduk. Uysal alışkanlıkları olan bir hayatı seviyordu o. Bunun benim için bir çok şeyi kolaylaştırdığını söyleyebilirim aslında. Ama çok sıkılmıştım. Dudaklarını öpmem için uzattığı zamanlarda, onu tokatladığımı, onun öfkelenişini, çok ağır bir tonda kavga ettiğimizi sonra da hınçla seviştiğimizi hayal ediyordum. Bana ne oluyordu bilmiyorum.

İyi misin Zeynep?

Omlet ister misin Zeynep?

Ev gibisi yok be Zeynep...

Belki de fethedilecek kaleler kalmıştır bir yerlerde...

Ondan ayrılmayı birkaç kez denedim aslında. Hakan'dan yani. Ve o her defasında bir daha deneyelim dedi. Kendimi her denemede ev değiştirirken, bir başka semtte, bir başka mahallede buldum. Haldun Taner gibi hissettirdi bu bana. Yazılarını Markiz'de, Lebon'da ya da Pelit'te yazdığını okumuştum. Ve Haldun Taner başka anlamlar taşımaya başlamıştı benim için. Ben de İstanbul'un parklarının ilişkimize iyi geleceğini düşündüm. İlk ayrılığımızın hemen ardından Abbasğa parkına yakın, çıkmaz bir sokakta tuttuk evimizi. Bilemiyorum. Hakan'ı hayatımdan çıkaramayışımın sebebini düşünüyorum uzun zamandır. Onu sıkıcı bulduğumu ve ara vermemiz gerektiğini sık sık ima ettim ona. Ancak bunun sadece onun sıkıcılığıyla açıklanacak bir his olmadığını da farkındaydım. Yüksek penceremizden parka bakıyordum her gün. Bir şeyleri ertelememi bana anımsatan bungun yeşiline... Neyse, bunu daha sonra da düşünmeye devam edebilirim.

Kapıyı Seymen açtı. Heyecanımız, iç sıkıntımız ve elimizde bir şişe şarapla kapıda öylece dikiliyorduk. Seymen'in parfümü, bakışları ve onunla ilgili aklıma gelen diğer şeyler aynıydı. Bu, bana hiç kimsenin bir yere gitmediğini, hiçbir şeyin değişmediğini hissettirdi. Peki bu gerçek olabilir mi? Olanları açıklamak kolay değil benim için. Ben heyecanlı, Hakan heyecanlı, Seymen heyecanlı. *Hoş geldiniz, özledik sizi* dedi Verda. Heyecanımızı şen olmaya çalışan sesiyle yırtıverdi o an. Bir süredir birlikteydiler Seymen'le. Uzatmaya ne gerek var

dediler herhalde ki Verda, Seymen'in dairesine taşındı az zamanda. Evde her şey yerli yerindeydi. Uzun koridora sıralanan odaları geride bırakarak yemek odasına geçtik. Mor bir ışıkla öne çıkarılmış mini bar dikkatimi çekti hemen. Makbule teyzenin o küçük, harika burnunu aralarına sokarak Seymen'le Hakan'ı adeta hizaladığı ve ortak bir mutluluğa gülümsediği eski fotoğraf ilişti gözüme. İlişti çünkü bir kopyası da bizim yatak odasının bir köşesinde aynı mutluluğa gülümsemeye devam ediyordu. *Yemekten önce ne alırsınız*, dedi Seymen. Bir tahmini varmış gibi yüzüme baktı göz ucuyla. Tedirgindim, yüzümde okunabilecek şeyleri saklamanın zorluğunu bir kez daha tecrübe ettiğim o gecelerdendi. *Buzlu vodka*, dedi Hakan. Aynısını istedim ben de. Verda bu gece herkesi memnun etmeyi aklına koymuş bir canlılıkla bize hangi yemeği neden hazırladığını, mezeleri neden Seymen'in seçtiğini anlatıyor diğer yandan da geceye uygun bir müzik seçmeye çalışıyordu. Elindeki Marvin Gaye plağına baktım. Sonra da onun az önceki canlılığı devralan yuvarlak kalçalarına. Her şey kusursuz ve o ölçüde de rahatsız ediciydi. Başta Verda. Güzeldi, çekiciydi, akıllıydı. Gözlemlediğim kadarıyla ilişkilerini yönetebilme becerisine de sahipti. Rüzgârın yönünü tayin edebilen bir kaptanın denizle olan barışını izlemek gibiydi Verda'yı izlemek. Seymen'le kurduğu o sakin bedensel ittifak, başarılarının tanığı olan dinginlik ve kusursuz güzellik... Bunların hepsi rahatsız ediciydi. Ondandır hoşlanıyordu Seymen.

Ev, mutlu bir mekân olarak, yaşamayı becerebilen bu iki insana bekleediklerinden fazlasını bahşediyordu. Böyle bir yaşama tanık olmak her zaman sorun içerir. İçinde ucundan tutabileceğim, bildiğim hiçbir şey yoktu çünkü. Bana ait bir kederi, bir beceriksizliği, bir yanlışlığı içermiyordu. Seymen geride bırakabilmişti. Ben bırakamamıştım...

Şu anda, burada, bir arada olmamızın sebebini düşünüyorum. Gerçek sebebini. İçimdeki konuşmalardan, ithamlardan, yırtıcı saldırılardan kaçmayarak anlamaya çalışıyorum. Masaya oturduğumuzda, garnitürlü enginardan ve yoğurtlu patlıcandan tüm bu anlam arayışlarımı unutturmaları için bir medet umdum. Ve rakının kendi özünü kaybetmeden suyla ilk karıştığı ana baktım. Sonra Verda'ya, Hakan'a, sonra Seymen'e... Bu karşılıklıktan zengin bir deneyim çıkabileceğini varsaydım. Ancak kendimi bu zenginliği taşıyacak kadar güçlü bulmuyordum henüz. Fırında kızarmış kuzu inciğe abandım ben de. Yapabileceğim en iyi şey, şu anı göğüsleyebilecek bir performans göstermekti sanırım. İnciğini parçalarken Hakan'a baktım. Açık kumral perçemleri gözünün üstüne düşmüştü. İnciği kemiğinden sıyrırken ne kadar kırılğan olduğunu bir kez daha fark ettim. Bir gün bir arkadaşım *bu adamlara vadettikleri bela ölçüsünde tutuluyoruz*, dedi. Bunun üstüne ben, buz prensi Hakan'la birlikte oldum. Vadettiği tek şeyse dünyanın onu yutmasından korkmuş çocuk bir ruhtu. Bu akşam yemeğinde rakısını yudumlayıp içenle aynı ruh yani. Verda, çatal bıçak

şakırtılarının kapatamadığı sessizliği cızırtılı sesiyle kesiverdi ortadan. Allah belanızı versin der gibi kamçladı bu ses hepimizi. Ya da ben öyle sandım.

Arayı uzatmayalım ya, daha sık görüşelim, dedi Verda gülererek. Bu arzunun hangi ruhsal ihtiyaçtan kaynaklandığı konusunda bir tahmin yürütebilirim. Sonunda kendisine, bazı şeyleri kabullenmesini kolaylaştıracak bir oyun alanı yaratabilmişti. Şimdilik... Seymen de onu desteklercesine başını öne doğru salladı. *Elbette. Bir dahakine de bizde toplanırız o zaman,* dedi Hakan. Sözcüklerle arası hiçbir zaman iyi olmadı Hakan'ın. Karanlığa, hırpalanmışlığa, buhrana ve aynı zamanda çabaya, arzuya, coşkuya dokunan ruhunu kelimelerin imkânlarıyla anlatabilmek, açılabilmek isterdi tabii. Bunu biliyorum. Kırılmamak için tüm gücüyle ışığa dokunmaya çabalayan bir dil içinde yaşamak, tüm uğraşısıydı. Ona duyduğum şefkatin güçlü kaynağıydı bu bir anlamda. Şefkat, ilişkimizi belirleyen önemli bir kelime. Artık onun bedenini merak etmememe, cinselliğine duyduğum özlemi kaybetmeme, ondan ve duygularından sancılı bir şekilde vazgeçmeme karşı güçlü bir barikat gibi dikilen şeyin ta kendisi. *Seni kaybetmek istemiyorum, yanımda kal,* diyemiyor açıkça. Ben kalıyorum yanında.

Böylelikle şimdi Yoğurtçu parkının birkaç sokak arkasında kalan yeni evimize, Seymen ve Verda'nın olası ziyaretinin davetiyesini de vermiş olduk. Hakan bundan memnun muydu

yoksa lafın gelişi yapılmış gönülsüz teklifinden ötürü pişman mıydı, bir anlam çıkaramadım. Yüzüne bununla ilgili yerleşecek her duyguyu çoktan savmıştı sanki.

Kuzu İncik nasıl pişer?

Karabiberi uzatır mısın rica etsem?

Buz bitmiş, dolaptan alıp geleyim ben.

Hakan, rakı doldursana bardağına.

Verda bu pilav harika olmuş. Nasıl yani, kaju mu attın içine?

Hah, bu harika bir fikir.

Kaju, sen, harika fikir...

Bu gece bitmesin istiyorum...

Bir ara sigara içmek için kalktım masadan. Mutfağa yürüdüm. Seymen dolaptan takır takur buzları çıkarıyordu. Hâlâ mutfak balkonunda sigara içiyorlardı. Bazı şeylerin değişmemesi ne güzel. Buz parçalarının ufak çarpışmalarla kovayı dolduruşuna baktım. Seymen plastik kabı hızla eğiyor, büküyor, fırlayacak olanların üstüne kapaklanıyor, oynuyordu sanki onlarla. Yaklaştım tezgâha ben de. Bu oyunu oynayasım vardı. Bazı şeyleri hatırlayasım vardı. İçerde bıraktığım şefkatten sanki hincımı alasım vardı. Mutfağa geldiğimi görünce Seymen başını kaldırdı. Karmakarışıkım. O daha serinkanlı duruyordu ama. Belki de öyle görünmeye çalışıyordu. Benimle yalnız kalacağını anlayan bedeni, bu serinkanlılığı yıkmaya

çalışırcasına birden hızlanmaya, sağa sola savrulmaya başladı. Arka tezgâha döndü, bir şey aradı, üst dolap kapaklarını açtı. Sonra aniden duraksadı. Gözlerini iyice açtı, bana baktı. Yalnızca bana baktığı zamanlardaki gibi... Bir adım daha yaklaştım. Elleri masanın üstündeydi. Bir şeyler söylemek istiyordum, hissettiklerimi. Ve onlar, zihnimi bölen kırmızı bir çizginin gerisinde, özgür kalmalarını sağlayacak birkaç kelimeyi bekliyorlardı. Özensiz de olabilirdi bu kelimeler hatta saçma. *Seni çok özlüyorum. Bak, seninim hâlâ, diyemiyorum. Balkonda bir sigara içeceğim, diyorum.*

Küllük her zamanki yerinde.

Nerede?

Ya işte, oyun kutuları var ya onların arasında, biliyorsun ya yerini.

Bildiğim ne kaldı ki? Neyi bildiğimin, neyi unuttuğumun üstünde hiç düşünmemişti. Onda aynı kalmıştım. Oyun kutularının arasında bir küllükle balkonda duruyordum öylece.

Bir yılı aşkın bir süredir görüşmemiştik Seymen'le. Yapamadık. Hakan vardı. Ne yaşadysak bununla başa çıkabilmişti o. Geride bırakabilmişti. Bizi bir arada görmek istiyordu. Böylelikle kazandığı gücü test etme olanağı yaratmıştı kendisine. Başımı çevirip ona baktım, Verda mutfağı cıvıldatan sesiyle şak diye içeri girdi hızla. Nasıl tarif edeyim bilemiyorum, bütün vücudumun tutuştuğunu, alev aldığını hissettim o an.

Hafif bir titreme. Sonra döndüm sokağa baktım. *Söndür şu sigaranı da içeri gel. Paçanga soğursa bir şeye benzemez. İçeri gelmesem, o paçangayı yemesem.*

Sigaramdan son bir nefes çektim.

“Hadi ya, geldim o zaman”

Sessiz Konuşmalar

Verda, o akşam yemeğinden sonra epey düşündü. Seymen'le herhangi bir şey konuşmadan ya da tam olarak neyi konuşması gerektiğini anlamaya çalışmadan bir hamle yapmak istemiyordu. Dahası bu hamleyi yapmaya gerçekten mecbur muydu, tüm bunları karmaşık bir ip yumağını çözer gibi sakin, mantıklı ve yapıcı bir tavırla düşünüp tercüme etmesi gerekiyordu. O geceye dair bir rahatsızlığı belki vardı. Bunu Seymen'le konuşmak, onunla geleceğe dokunma fırsatını yaralayabilirdi. Seymen, kendisiyle ilgili cümle kurmasını zorunlu kılmayan durumlar karşısında gereksiz enerji harcayacak, boş bir adam değildi. Anlatmaktan, kendini müdafaa etmekten, ikna edici olmaya çalışmaktan hiç hoşlanmazdı. Böyle durumlara ite kaka sokulduğunu hissettiği an çok da kaba olabilecek bir erkekti. Yani durduk yere işleri karıştırabilirdi Verda. Geçmişe daha önce sokmadığı çomağı şimdi sokmak, bir şey kazandıracakmış gibi durmuyordu zihninde. Seymen yanındaydı hem. Daha ne olsundu.

Bazı kadınlar mevcut durumla yetinmeyi bilmezler. Kalpleri aniden kurtlanmışçasına ortaya bir delilik çıkarmaya, bu delilikten de haklı olabileceklerine inandıkları bir hikâye devşirmeye çalışırlar. Aslında bu tehlikeli atakları, haklılık ya da haksızlık gibi ağır kelimelerle izah etmek de pek uygun bir davranış değil. Ancak Verda'nın Seymen'e ayak uydurmasındaki

eşsiz başarısını gölgeleyen o yemek, ertesi günden itibaren içini bir kurt gibi kemirmeye başlamıştı. Allah aşkına neydi o mutfaktaki yakınlaşma... Verda zamanında içeriye girmeseydi olabilecek şeyleri hayal etmek dahi cinleri tepesine çıkarıyordu. Neden Zeynep değil de Verda Seymen'in yanındaydı peki? Anladık Hakan da var işin içinde. Ama bu kadar güçlü bir duygu idiyse neden karşı koymadılar? Hakan'ın sağduyusuna da mı güvenemediler? Ya Hakan'a ne demeli? Neyse o da ayrı mevzu. Belki de aralarındaki sadece mahremiyeti korunmuş bir cinsellikti. Öyle ya da böyle Verda'nın öfkeyle bilenmiş korkunç bir hayal kırıklığı vardı. Kendisini hayatı kavrayış noktasında başarılı buluyor, içinde buna dair bir tatmin duygusu olduğunu görüyordu. Öte yandan kendisini güzel de buluyordu. Kendisini çok güzel buluyordu. Bedeniyle olan dostane ilişkisini genç kızlığından beri dişiliğini besleyen bir ilgi ve önemsenme ile güçlendirmişti. Her şeye sahipmiş gibi düşünürdü bazen. Bazen de bir hiçmiş gibi. Böyle keskin yol ayrımlarına nasıl geldiğine hiçbir zaman anlam verememişti. Şimdi Seymen'e sahipti ve bu adamla birlikte olmanın bir bedeli vardı. Onun tanımlanmış, sabit kurallarını kabullenmek, otonomisini, şımartılmayı bekleyen çocuksu yanını askıya alarak tanıdığını göstermek, Verda'nın daha önce farkında olmadığı güçlü bir yanını keşfetmesine neden olmuştu, ki bu tedirgin edici bir şaşkınlıktı onun için. Aslında birlikte olduğu başka erkekler de olmuştu. Bu birliktelikler de onu, sıradan hayatların beklentilerinden uzak

tutmuştu. Nişanlısını onun için terk eden bir çocuk vardı. Beşiktaş vapurunda tanışmışlardı. Oğlan nişanlısını terk edince ayrıcalıklı çekiciliğini yitirivermişti Verda için. Sonra uzak akrabalarından evli bir adam oldu. Uzun yıllar Dublin’de yaşamış, pat diye ülkeye dönünce, varlığı Verda’yı yoldan çıkarmaya yetmişti. Ne uzun süreli olmuştu bu ilişki ne de adamın evliliği tavsamıştı. Sevgilerde beklediği şey neydi peki? Onu koşulsuzca, minnetle kabullenmek mi, yoksa her şeyin yolunda gittiği güvenli bir ilişki için gayret etmek mi? Yüce rabbim ne de sıkıcı. Bir şey gerekli. Onu canlı, diri, hareket halinde tutacak bir şey. Devamlılıktan çok akıştı önemsediyi. Ve en az bir neden vermeliydi erkek ona. Bu çok alışılmış olabilirdi. Ya da özgün, karakteristik. Direksiyonun başındayken debriyaj ve frene uzanan bacaklarını kırma şekli mesela. Sigarasını içine çektikten sonra burnundan duraksamalı boşalan dumanların yoğunluğu ya da. Olabildiğince hırçın, olabildiğince mavimsi. Böyle şeyler işte...

Dışarı çıktığında ise öğlen güneşi, gece yağın yağmurun izlerini yok sayarcasına yükselmiş, sokakları kaplayan, boğan karmaşayı keyifli bir duyguyla ısıldatan umutlu bir şeye dönüşmüştü. Alışveriş mi yapsaydı yoksa bir bistroda kahve mi içseydi. Kafasını dağıtmaya pek ihtiyacı yoktu. Zihnindeki seslerden ve onların farklı şekillerde birbirleriyle karşılaşmalarından memnundu. Kaosla bir sorunu yoktu yani. Yaşamaya vakti olduğu kadar uzun düşünme anlarına da fırsat

bulmuştu Verda. Kimi insanların düşüncelerinin şiddeti ömür boyu dinmez. En deliksiz uykuların dahi ansızın kesildiği, açıldığı yerde, yabancı otlar gibi fişkırان düşünceler vardır. Bu düşünceler, hiçbir şeyden haberi olmayan o uykuların sınırında, pusuya yatıp sessizce beklerirler. Verda'nın böyle uykuları vardı. Çok düşünen insanların kuruntularla düşünceleri birbirinden ayıklamayı çoğu kez başaramadığı, birbirine benzeyen bu uykular, bir boşluk gibiydi. Yaşamı ve kendini eğip bükme çabasını aramak gerek temelinde.

Öte yandan Zeynep'le işler kolay olmalıydı daha önce. Seymen'e kırılğan bir temasla kendini hatırlatmaya çalışan bu kadında, yer yer donuklaşan kelimelerinin arasında umulmadık biçimde parlayan bir kendini kavrayış vardı. Sanki Zeynep bu ışığın farkında değildi. Onu ancak Verda gibi, kendi dağınıklığının olanak tanıdığı bir önseziye sahip kadın fark edebilirdi. Ve bu, mutfaktaki o tutkulu yakınlaşmadan çok daha önemli bir meseleydi. Bu fark ediş, şimdi şu sokakta, mekânı dahi unutturan korkularla böylesine önsezili bir kadına yanılıyor olabileceğini fısıldıyordu. Kendisi hakkında. Seymen ve Zeynep hakkında. Çünkü artık tanımlayamıyordu Verda, gerçeği aradıkça bulamıyordu.

Sokaklarda boş boş dolaştı bir vakit. Sonra kalkmak üzere son çağrısını yapan vapura binmek istedi. Belki zihninde birbirine değen düşünceler tembelleşir, o da fırsat bu fırsat denizi, zaman zaman yükselen dalgaları, karşı kıyının gri mavi

çatılarını seyredebilirdi. İskeleyi hızla geçip, kalabalığın arasında üst kata çıktı. Bir kahve alıp, eskimiş koltuklardan birine oturdu. Dışarıda, güneşe rağmen somurtan gökyüzüne daldı. Eh, bir şeyler biriktirdim ben de hayatta, diye düşündü. Aşk gelmişti başına, umut da. Sonrasında taşı tarağı toplayıp gitmeler... Hayatınızı değiştirecek bir şey başınıza geldiğinde onunla ne yapacağınızı zaman belirliyor biraz da. Uzun süre başka ülkelerde yaşadı. Alışkanlıklar kazanmasına fırsat vermeyen mahalleler, süper marketler, istasyonlar anımsıyor şimdi. Bugün yeniden gitmeye kalksa bu mahalleleri, marketleri, istasyonları dehşet verici bulurdu. Bir yaştan sonra sınırlarla oynamak korkutabilir insanı. Avustralya'da kaldığı komünü hatırladı. Alice Springs kasabasını, deve kuşlarını. Birlikte bir ağacın dallarına uzanarak bira yarışı yaptığı Canberra'lı oğlanları. Ardından Budapeşte'nin dışında, İkinci Dünya savaşının ortalarında kurulmuş olan sanatçı köylerini düşündü. Bir av restoranının mutfağında çalışmıştı o köylerden birinde. Bir gece yatağında aslında bu köyde doğmuş olabileceğini varsaymıştı. Tamam, İstanbul'da, Çalığışu sokakta bir ailesi vardı. Ancak öncesinde bu köyde bir armut ağacının dalında tomurcuklanmış olabilirdi. Ya da yok, Alice Springs'te yetişen küçük taneli bir yer fıstığı olma ihtimali de mevcut. İşte böyle bir yaşam bilgisinin tohumu filizlenmişti içinde..

Verda bu kişisel öykülerde, şu anı kavramasına yarayacak izler aradı. *Arayı uzatmayalım ya, daha sık görüşelim.* Bu

temenniye hangi akla hizmet dile getirmişti ki. Sanki her şeyi anlamış, özümsemiş, meseleyi kabullenmiş gibi bu güdük kelimelerin arasından sıyrıtan bir riya. Aferin Verda! Aferin kızım sana! Evet, Şu anı kabullenmesi için ihtiyacı olan teselliye, bu abartılı temennisinin sağlayacağı kontrolle bulmayı umuyordu. Seymen'i izlemekten vazgeçerse zaten bu kaygıyı, bu yetersizlik duygusunu da geride bırakacaktı hiç kuşkusuz. Bir aşkı da böyle yitirecekti. Sanki aşk onun için kaybettiği ölçüde var olan bir şey. Tüketilen, son zerresine kadar kullanılan, hırpalanan, eşelenen bir şey. Kelimelerin içini yaşadığı edimlerin posasıyla dolduruyordu Verda. Bunda tuhaf olan bir şey yok. Herkesin yaptığı bu. Ancak bazıları hayatla bağını böyle kuruyor galiba. Hınçla, saklı bir öfkeyle, yenişmeyle, bir rövanş arzusuyla... Bunu fark edebilmenin onu sakinleştirecek, hafifletecek bir aydınlanmaya sebep olacağını görmüyordu. Değişebilecek bir kadının sesini işitmesine izin vermiyordu.

Dışarıdaydı. Kalabalığın arasından etrafına bakmadan ilerledi. Bir an yorgun olduğunu hissetti. Külçe gibi. Etrafına bakmadan ilerledi. Az önce somurtan gökyüzü, mavi bir ejderha kafasını andıran denizle birleşmiş, ağzından çıkan ve cılız alevleri andıran kırmızı ışıklarla vapurların, motorların, kıyadaki çay bahçelerinin paslanmış demirlerini dövmeye başlamıştı. Vapurdan boşalan insanlar, bu muazzam ışık oyununun içerisinde, canlı, akıcı bir direncin neferleri gibi dağılıyor, kente yayılıyor, sokakları işgal ediyorlardı. Nereye gideceğini

bilmeden bir vakit sokaklarda yürüdü Verda. Vitrinlere baktı. Yorgun olduğu hissi giderek güçlendi. Montunun açık yakasından bir titreme yükseldi, inledi. Önünden geçtiği kafelere, orada kahvelerini yudumlayan kadınlara ve bu kadınları fark etmeden karşılarında oturan erkeklere baktı. Orada, kitap raflarının önünde küçük bir masanın etrafında Seymen'i ve Zeynep'i görür gibi oldu. Tıpkı o gece olduğu gibi Zeynep'in parmakları masanın üstünde gezinir vaziyette. Seymen ise durgun bakışlarla onun gözlerine bakmakta. Derinlerine, çekilircesine. Oraya çoktan ulaşmış bir doygunlukla. Bayılacak gibi oldu Verda. Bayılmasına ramak kaldı. Yutkundü. Masadaki adam boylu poslu, endamlı gövdesiyle kadına doğru eğildi. Kadın belli ki yumuşak sesle bir şeyler anlatıyordu. O kadar da önemli şeyler değildi belki. Erkek boynunu eğerek böyle yakından dinliyorsa bir kadını, o kadar da mühim şeyler olmayabilir anlattıkları. Burada dikkate değer olan adamın kadına olan ilgisi, sevgisi. Ve kadın devam etti. At kuyruğu yaptığı ince, kumral saçları yana doğru hareketlendi. Çünkü kadın keyiflendi. Yine yana kayan bir gülümsemeyle yanağı saçlarına değdi. Sonra sigarasından bir nefes çekti. Adam küllüğü eliyle çevirdi. Sanki kadınla birbirlerini imleyen, o saatte, o caddede, o kafede olduklarını işaretleyen gizli bir dili konuşuyorlardı. Bir süre sonra adam ayağa kalktı, kapıyı itti, içeri girdi. Anlaşılan hesabı ödedi. Kadın da yüzüne yayılan o müthiş tatmin duygusuyla daha da incelen, daha da hafifleyen at

kuyruğunu iki eliyle sıkarak sağlamlaştırdı. Boynuna eşarbını doladı, çantasını aldı ve adamla caddeye doğru yürümeye başladılar. Verda yere çömeldiği için, onu görmeden yanından geçtiler. Ağır adımlarla Tünel'e doğru gidiyorlardı. Verda düşündü. Ya Karaköy'e inip vapura bineceklerdi ya da uzun bir yürüyüş yapacaklardı. Adam geride bıraktığını sandığı şeyleri anımsamanın, anın içinde olmanın mutluluğuyla kadının elini tutacak, parmaklarını özlemle sıkacaktı. Ve kadın ona bakmadığı zamanlarda onun saçlarını, kirpiklerini, küçük omuzlarını süzecekti. Bunun adı keyif kaçamağı olacaktı. Acaba kaç vapuruna bineceklerdi. Verda bunları düşündü. Bulutlar dağılmış, güneş iyice yükselmişti. Allah bilir, bir de balkonda otururlar...

Kaptan, hanımı evine kadar bırak

Barda yalnızdı. Bir ortak arkadaşımız olduğu gerçeğini o, barda viski bardağını evirip çevirirken fark ediyorum. Orada olduğuna hala inanamayan bir şaşkınlıkla etrafa göz gezdiriyor. Sıkılıyor mu sıkılmıyor mu belli değil. Sanki bir anda ceketini alıp hızlıca kapıya ilerleyecekmiş gibi. Sanki balkondaki eski berjere yığılıp kalmak için fırsat kolluyormuş gibi. Bakışları her yerde. Bakışları bir boşluğun yaratacağı duyguyla canlı, parlak. Ona yaklaşmak istiyorum. Uzun bir geçmişi paylaştığımız söylenemez. Ve beni karşısında gördüğünde, benimle canlanacak pek anısı da yok. Bu cesaretlendiriyor beni. Bir de kovboy çizmelerim. Adımlarıma güven, heyecan katıyor. Bizi kuşatan eğlenceli insan kalabalığını, bu çizmelerin ve anı yoksunluğunun korunaklılığıyla yarıyorum. Ona yaklaşırken belirsiz bir heyecan duyuyorum. Bu duyguyu yaşamalıyım, hissetmeliymişim gibi. Doğru olan buymuş gibi. Parmaklarımla dore broşumun üstünü yokluyorum. Broşum kıvrımlı, uzun bir timsah başı. İleri, geri. Aşağı, yukarı. Uzun zamandır tozlanmış bir dokuyu canlandırır, parlatır gibiyim. Sanki bana olan da buymuş gibi. Bara ulaştığımda odanın ışıkları değişiyor. Loş, kızıl bir ışığı farklı noktalardan yansıtıyorlar kalabalığa. Adamın yüzü bu ışıkla sertleşiyor sonra da yumuşuyor. Bir şey hızlıca kırılıyor, dağılıyor yüzüne. O, dağınık, kararmış yüzüyle bana

dönüyor, bana bakıyor. Ne söyleyeceğimi beklerken gülümsüyor. İnce dudakları gülümseyince neredeyse kayboluyor. Tok, kararlı bakışları var adamın. İsmi anımsamaya çalışıyorum. Ama bunun bir önemi yok. İsmi yani. Ona seslenmem yeterli şimdilik.

Selam. Barı kapatmış gibisin.

Güldü adam. İçinden, kıkırdama gibi bir ses. Tutuk bir kıkırdama. Bu gülümseme üzerine bir hikâye yazıyorum. Adamı, bana hiçbir zaman anlatmayı başaramayacağı hikâyesi ile sevmeye ihtimalim aklımdan geçiyor. Hep bir şeylerin eksik, ulaşılmaz kalacağı ilişkilerin adamına benziyor bu erkek. Yaklaşıyor bana. Kadehini eğip benimkine tokuşturuyor. *Tek misafirim de sensin bu durumda.* Onu etkilemek için başımı arkaya atarak tiz bir kahkaha atıyorum. Işık, alev almış çalılar dalgalandırır gibi saçlarımın arasında oynuyor. Yıldızlar dönüyor etrafında saçlarımın. Aslında bu ilk anda çarpıcı bir büyülenme olmuyor. Adamın çelimsiz kolları düşük omuzlarından, yanlış takılmış bir mobilya parçası gibi sarkıyor. Kollarının savrukluğu onu tuhaf bir biçimde genç gösteriyor. Çocuksu, dünyayı yeni kavrayan bir merakın dalgınlığı var tavırlarında. Hayatından geçip gitmiş olan öteki kadınları anlaşılabilir bir şekilde kıskanıyorum. Bana yaşanacak bir anı bırakıp bırakmadıklarını tartmak için çok erken. Buradan başladığım için ise başımın derde gireceğini tahmin ediyorum. Açlıktan, tamamlanmamışlıktan. Ben buraya dokunursam bela

demektir bu. Haydi hayırlısı. *Seni hatırlıyor gibiyim. Ama nereden? Barışla aynı mahallede mi oturuyordunuz?*

Barış'la da çok yakınmışız, düzenli birbirimizi görüyormuşuz gibi sordum ona bunu. Oradaki varlığını güçlendirecek, daha yakın daha samimi kılacak bir ayrıntı gibi yaklaşıyorum Barış'a. Üstelik geçmişte bıraktığım çocuk bile değil. Peki ben. Sorsan iki yıl önceki kız bile değilim. Lise döneminde de değerli bir bağımızın olmadığını tekrarlıyorum kafamda. On altı yıl sonra bir araya geldiğim Barış adlı bu yabancıyla yeniden görüşme arzusu duymayacağımı düşünüyorum. Ancak bu seçimim şu anda önemli değil. Ona yakınlaşmamın biricik nesnesi olması dışında. *Yok, Barış'la aynı mahallede oturmuyorduk. Sık gelip gidiyordun herhalde mahalleye,* diyor, imalı bir gülüş yüzüne yayılıyor sonrasında. *Düşünmeden bu gülüşün ortasına atlıyorum. Sık gelip gittiğim pek söylenemez. Ben de o mahallede yaşıyordum çünkü.* Galibiyet kazanmış gibi rahatlıyorum, viskimden büyük bir yudum alıp gırtlığımı suluyorum, yakıyorum, açıyorum. İnce parmakları dikkatimi çekiyor. Küt ve bakımsız tırnakları çarpıyor gözüme. Fazla düşünen, düşündükçe heyecanlanan bir adam bu. Heyecanlandıkça bedenine kapılan, onu ezen, baskılayan bir adam. Tırnaklarında bu ezici gücün izleri var. Şimdi daha da cezbediyor beni. O ise kovboy çizmelerime bakıyor. Gözleri ayak uçlarıma takılmış, düşünüyor. *Az konuşan bir adamım ben.* Uzun bir süre susacakmış gibi birbirine kenetleniyor dudakları.

Birbirine değen bu dudaklarda büyüleyici bir şey var. Kendine kuşkuyla yönelen kelimeleri, içinde sağa sola çarpan, öğüten, kemiren ve çıktığı yere gerisin geri tikiştiren baştan çıkarıcı bir kapanma. Uzun, bordo elbisemle bir karşıtlık oluşturan kovboy çizimelerimden etkilendiğini seziyorum. Sanki sırf bu tezatlık sebebiyle beni partiden alıp kaçıracaktıymış gibi bir hareketlilik, bir kıpırdanma içerisinde. Çelimsiz omuzları boyuna inip kalkıyor. Salonu kuşatan kızıl ışığa alışıyor gözlerimiz. Bana bakışlarındaki yabancılik giderek azalıyor. Ben, azalan bu yabancılikta zengin bir sessizlik fark ediyorum. Duyabileceğim bir sessizlik. Başını kapıya doğru eğiyor ve sallıyor. Gitmek istediğini anlıyorum. Ve bunu yalnız yapmak istemiyor. Yana kayıp kısılan bakışı bana, birlikte çıkalım buradan diyor. Çantamı alıp arkasından takip ediyorum onu. Arka cebindeki anahtarların dolgunluğuna bakıyorum. Bana dönüp gülümsüyor. Sürekli gülümseyen bir adam bu. Savaşacak düşmanı kalmamış gibi. Kalsa da onu umursayacak ciddiyeti kaybetmiş gibi. Ve yorgun gibi. Ben de ona gülüyorum. Aramızda sessiz bir uyum var. Sonra her şey hızlı geliyor. Bir taksi çeviriyor boş caddede. Bunu bana sormuyor. Nereye gidiyoruz peki? Bunu istiyor muyum? Gitmek için seçtiği yeri yani. Karşı koymuyorum. Koyamıyorum aslında. Üzerimdeki tesirini taksiye binerken fark ediyorum. Kızdığımı düşündüğüm bu şeyden usulca haz duyuyorum. Alsın götürsün beni. Durduğumuz hata...

Yolda bir otele gideceğimizi varsayıyorum. *Sanırım şu an nereye gidiyoruz diye sormam gerekiyor*, diyorum. Bir şey söylemiş olmak için söylüyorum bunu da. Vereceği yanıt çok umurumda değil. Epeydir gitmek istiyorum. Epeydir bunu benim için biri yapsın istiyorum. Ve biz şimdi sevgili mi olduk' u unutmak istiyorum. Ve boşlukları dolduran güçlü ilişkileri. Ve yıllarca yerini ezberlediğim pencere saksılarımı, yetmiş parça az kullanılmış yemek takımımı unutmak istiyorum. Erkeğin sonunu, sevişmenin sonunu, öpüşmenin sonunu, doktora tezimin sonunu, yaşamın sonunu. *Evime gidiyoruz*, diyor sakın bir sesle. Bu sakinliğe elleri de katılıyor. Koltuğu sıkıca kavramış olan avucumu çözüyor. Ve sonra nemli parmak uçlarını öpüyor. Ya da nefesini veriyor. Bir sıcaklık kalıyor geriye. Sokaklar, atıştırıp geçen yağmurun ardından parlıyor. Taksinin uğultusu dışarıda savrulan dalların çatırtısına ve yağmurun toprakla uzun temasına karışıyor. İçerideki sıcaklık, dışarıdaki ahenkli sesle tamamlanarak mutlu bir dil yaratıyor. Ya da bana öyle geliyor.

Neden burada, onun yanındayım? Ve gecenin sabahı karşılayış biçimi bende hangi duyguyu uyandıracak, kıskırtacak? Aşk, bir başlangıç, bir son, çalınmış enerjimin dönüşümü, yeni bir ilişki, doyum ve düzenli seks... Birden bütün bu karmaşayı tüketmişim gibi bir his uyanıyor içimde. Hangi ihtimalin beni heyecanlandırıldığını zihnimin içinde kovalayıp duruyorum. Duygularımın sesi düşüncelerimin sert tokmağı

altında çatlıyor, eziliyor. Adama sorayım istiyorum. Eğilip kulağına, ensesini ürpertecek bir tonda, *Söylesene, biz n'apıyoruz böyle, amacımız ne?* diye sorayım istiyorum. Omuzlarımızın birbirine dokunduğu noktada, Barış'ın tosbağayı andıran kafası beliriyor. Alaycı bir bakışla, *Eğer bu herife âşık olsaydın, burada durmuş, gecenin şu saatinde kendine acayip sorularla eziyet etmezdin. Okul, mahalle muhabbeti falan uzar da uzardı. Bir daha da nah gelirsin ev partilerime.* Boynum gerilip dikeliyor. Dik dik tosbağaya bakıyorum. *Çık lan aradan beyinsiz!* Adam şaşkın ve sararmış gözlerle yüzüme bakıyor. Ağzıma inanamıyor. Duyduklarına inanamıyor. Kelimeler, etkisini yitirmeden taksinin içinde savrulup duruyor. Öyle eziliyorum ki, kırılmış harika saçlarından gözlerimi alamadan toparlamaya çalışıyorum durumu. *Barış. Barış'ı görür gibi oldum sanki. Saçmaladı. Bir şeyler söyledi. Tutamadım kendimi.* Erkeğin gözleri daha da büyüyor. Gülümsemeye çalışıyor. Olmuyor. İstiraplı, tiksindir gibi bir ifade beliriyor yüzünde. Taksi hızlandıkça ifade, yüzünün her köşesine dokunuyor, dağılıyor. Onu kaybediyorum. Delimsi bir ses tonuyla, *Evine vardığımızda daha iyi hissederim kendimi,* diyorum. Takma kafana der gibi saçlarımı da arkaya atıyorum. *Delilik* diyor, cık cıklıyor diğer yandan. *Kaptan, hanımı evine kadar bırak,* diyor adam. Cebinden saymadan para çıkarıp veriyor. Şoför de huzursuzlanıyor. Ne güzel gidiyorduk öyle boş sokaklarda. Kadının deliliği tutmasaydı...

Sahi, bazen böyle oluyorum. Deliliğim tutuyor. En çok da ev partilerinden sonra. Bu sırada erkeğin kırışmaya başlamış saçlarında kalıyor aklım. Parmaklarımın arasında çıtırdayışını duyumsuyorum bu saçların. Çıt, çıt. Parmak uçlarıma bakıyorum sonra. Arabanın içi soğumaya başlıyor. Kaptan beni evime kadar bırakıyor.

Kızıl Akbabalarmış...

1

En korktuğum şey başıma gelmişti. Bu ihtimale ya da bu önlenemez gerçeğe zihinsel olarak hazır olduğumu, onunla karşılaştığımda ise soğukkanlı olacağıma ve onunla başa çıkabileceğime dair inancımı güçlendirdiğime inanıyordum. Ama şu günlerde bundan o kadar da emin değilim. Yazamıyordum. Deniyordum. Zihnimle, duygularımla, zamanla savaşıyor yine de beni tatmin edecek kısacık bir cümleyi icat edemiyordum. Birkaç büyüleyici kelime çarpmıştı kâğıdıma. Ama bunlar, çekim gücüne kapılabileceğim türde yaratıcı değillerdi. Şu satırlarımı, şu tükenişimi okuyan, beni ciltlerce roman yazmış, sayısız öykü ve makaleyi yazın hayatına kazandırmış falan zanneder. Değilim, belki de hiç bu kadar üretken olmayacağım. Ama benim de bir dünyam vardı. Başka dünyalara dokunabileceğim bazen vahşi, bazen şefkatli, bazen de yadırgatıcı bir dünya. Şimdilik tüm seslerin kovuklarına saklandığı bir dünya.

Yalnızdım ve sanırım korkuyordum. Beni bu noktaya getiren şeyin ne olduğunu düşünüyordum. İnsanlar ilgimi çekmiyordu. Onlara duyduğum gereksinimi, onlara duyduğum coşkuyu kaybetmiştim. Bu muydu bana olan? Yani bir yakınlık meselesi miydi her şey? Bana olan şeyin ne olduğunu bulmayı

dahi umursamıyordum. Yorgundum. Konuşmak istemiyordum. Anlamak, anlatmak istemiyordum. Susabilirdim. Sonsuza kadar konuşmaktan vazgeçebilirdim. Sanki bu derdimi hal yoluna koymuşum gibi bir de kafayı kızıl akbabalara takmıştım. Evet, kızıl akbabalar. Bu sebeple tası tarağı toplayıp benim gibi tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olan bu görkemli kuşun peşinden gitmeyi aklıma koymuştum. Bir süre Isparta'da kalmayı, başka hiçbir şey düşünmeden dağ taş gezip bir kızıl akbabayla karşılaşmayı planlıyordum. Ve Ayşe'ye açıldım. Bu arzumu anlamasını ummaktan çok, kararımı bilmeye hakkı olduğunu düşündüm. Bir akşam, onun evindeyken gelişigüzel açıkladım. *Daha önce kızıl akbabalara ilgin olduğunu hiç duymamıştım. Durup dururken nereden çıktı bu?* dedi afallamış bir sesle. Haklıydı. Hayatınızdaki adam, ansızın kızıl akbabalara ya da vahşi develere merak duyduğunu ve işi gücü bırakıp onları görmek için yaylaya çıkacağını ya da çöle gideceğini söylese, bu şaşırtıcı olurdu. Sanırım böyle şeyler gerçekten durup dururken oluyordu. Ama bunu Ayşe'ye söyleyemezdim. *Durup dururken çıkmadı. Sana hiç bahsetmemem, bir anda gelişen bir ilgim olduğu anlamına gelmemeli.* Gözlerini kısıp, cümlemin gerisini yüzümde arayıp bulmaya çalıştı. *Peki benden ne duymayı bekliyorsun, çocuk gibisin gerçekten. Kızıl akbabalarmış... İşte bütün ilişkilerde, hadi bazılarında diyeyim, vardığımız nokta bu oluyordu. Kızıl akbabalarmış... Ve ben anlatmaktan vazgeçmiştim. Hafta sonuna bilet baktım. Pazar akşamı*

otobüsüm on buçukta. İşte bu, çok kararlı olmuştu. Gitmem gerekiyorsa gitmeliydim. Ve o an bir şey oldu. Ayşe sanki birdenbire bir aydınlanma yaşamış gibi irkildi. Bakışları yeni bir düşüncenin umuduyla tazelandi. Gözlerini devirerek, *Peki tatlım. Sana engel olmaya çalışabilirdim. Ama bunu yapmayacağım. Sadece endişelenmemem için haberleşmeye devam edelim. Bu iyi olur bak.* Tanrım, onu terk edeceğimi sanıyordu. Ya da bir şeylerin değiştiğini. Kızıl akbaba görmek istiyorum demenin gerçekten kızıl akbaba görmek istiyorum anlamına geldiğini düşünemiyordu. Düşünmek istemiyordu. Sirenler onu dalgalarda boğulmaya çağırıyordu. Yoksa söyleyeceği ilk teşvik edici cümle neden haberleşmeye devam edelim olsundu. Vardığım bu kanıyı değiştirecek bir şey söylemedim. Güzel, ince parmaklarına parmaklarımı daldırarak ona baktım. Ve bu samimiyetime bir anlam biçmesine izin verdim. Nasılsa öyle yapacaktı...

Ayşe'de kalmadım o gece. Açıkçası cinselliğimi, erotizmimi de askıya almıştım. Ayşe'yi çekici bulmadığımdan değil. İştahsızdım. Ne onun ne de herhangi bir kadının cinselliğine açlık hissetmiyordum. İçimde burgulanmış şey her ne ise onu çözdüğümde kendime kavuşacaktım. Beni ben yapan, tüm tutku duyduğum şeyler yeniden doluşacaktı içime.

Ve bazı şeyler, kendisini saklayacak kadar güzel kalamıyor galiba. Benim için ilk kırılma anının ne zaman yaşandığını düşünüyorum. Ve Ayşe'den çıktıktan sonra bir sonbahar

yağmuruna yakalanıyorum. Gözümün önünde uzayan sis giderek açılıyor, dağılıyor. Bir berraklığa bırakıyor yerini gece. Yağmur hızlıca dokunuyor bana. Saçlarımdan akan su, sakalımın karmaşasına takılıyor, emiliyor. Açık yakalarımdan içeri giren damlalar kayıyor, yok oluyor. Dışıma çarpanlar da ceketimden, paçalarımdan akıyor, şehrin su şebekesine karışıyor. Ben canlanıyorum. Aklıma düşüyor. Bu süreç, Filiz'in beni terk etmesiyle başlamıştı aslında. Yaşamınızda çoğunlukla böyle sarsıcı bir olay tetikler her şeyi. Bir yerde bir fay kırıldı mı diğer hatlarda da etkili bir gerilim kendisini göstermeye başlar. Ara sıra görüştüğümüz iş arkadaşlarından biriydi Kerem. Gel zaman git zaman, uzayan mesailerin yakınlaştırdığı, bazı aksiliklerin şirin hikâyelerle çekilir kılındığı bir iş paylaşımı, başka şeyleri geliştirmişti aralarında. Yani Filiz durumu böyle mazur görülecek etkenlerle anlatmıştı. Şaşılacak şey. O böyle açıklamalar yaptığında, savunduğu her neyse insanın hak veresi geliyor. Aramızdaki aşkın tükendiğini de ben böylelikle kabullendim. Eşyalarını bir hafta sonunda topladı. Arnavutköy'e, Kerem'in yanına taşındı. Altı yıllık beraberliğimiz bana koca bir yük bırakırken, Filiz'in göçebeliliğinin de altını bir kez daha çizmiş oldu. Şunu demek istiyorum yani. Filiz, beraberliğimizin üzerinden üç ay geçmeden yanıma taşınmıştı. O günden beri de birlikteydik. İnsanlar(ve tabii ben) evlenecekmişiz gözüyle bakıyorlardı bize. Şimdiyse yeni bir macera. Arnavutköy'de varmış bir Kerem... İnsan hiç değilse

biraz bekler değil mi, öyle hemen koştura koştura yeni bir aşk, yeni bir ev... Neyin acelesi bu? Filiz bu, kendi çelişkisini de birlikte getirir hayatınıza. Bir blendır, bir şarj aleti, bir balkon masası gibi yaşamınıza ilişir, sanki hep ordaymış gibi alıştığınız bir şey olur. *Kızgın değilsin değil mi? Sana açık, dürüst olmak istedim.* Benden bunun için övgü, tebrik bekliyor olmalıydı. Yani bu erdemli tavrı için. O kadar yüce gönüllü değildim. Karmakarışıklım aslında. Filiz'in gittiği akşam da böyle bir yağmur yağıyordu. Ağır ve incecik sesiyle toprağı döven, geceye tazelik veren bir yağmurda, ışıkları yakmadan tülün arasındaki boşluktan onun gidişini izledim. Arkasına bakmadan arabasına bindi. Caddeyi aydınlatan farlarının ışığında, kalemle tuttuğu topuzunun dağıldığını gördüm. Neşe ve heyecanlı gidiyor olmalıydı. Kerem'le arasındaki önemli engeli geride bırakan yeni bir Filiz'di bu. Filiz Sürmene'nin yaratıcı ekibinden Kerem Burgaç... Yolda muz kabuğuna basarsın inşallah.

Neyse, bununla başa çıkmaktan başka çarem yoktu. İşin kötüsü bunu atamıyordum içimden. Kaybıma uzaktan bakabilmek için onunla arama koymam gereken mesafenin yanına varamamıştım henüz. Kederimi yazarak sağaltacak durumda da değildim. Öfkem onunla yüzleşmeme, kendimle yüzleşmeme bir engel olarak içimde kabarıp yükseliyordu çünkü. Biriyle konuşmayı düşündüm. Ancak kimse bana nasıl yardım isteyeceğimi öğretmemişti. Nasıl açılacağımı, kendime dair herhangi bir duygumu nasıl ifade edeceğimi. Bu sebeple

pek sıra gelmedi hayatta bana. Başkalarının endişelerini dinledim. Yakınlarımla kaygılarını. Dilim döndüğünce yanlarında olmaya gayret ettim. *Bak abi, o kızdaki uzak dur, sonra demedi deme.* Buna benzer şeyler işte. Fakat ben anlatmadıkça, söylenmedikçe daha az görünen biri oldum. İhmal edilen. Kendime şefkatim de yetmemeye başladı. Ya da düşündüğüm kadar samimi değildim kendime karşı. Ve yaşama karşı uzun susmalar böylelikle başladı...

Sonra Ayşe geldi hayatıma ve her şey değişmedi. Emin olmak için uzun süre bekledim. Yani birini gerçek bir duyguyla sevmek için. Ne bileyim, saçını parmağına dolayışını, yeşil fasulyeyi çıt diye ikiye kırışını, sürekli anlatacak bir şeyi olmayan renksiz kişiliğini, mavi göz sevmeyi beklerken ışıkla çıkıp gelen kahverengi gözlerini. Yani sevmekten bahsediyorum işte. Ve ben ona, kızıl akbabaları görmek istiyorum diyorum o ise sürekli haberleşelim, merak ederim diyor. Sanki savaşa gidiyorum. Ayşe bu, korkmaktan bir türlü mutlu olmaya vakit bulamaz. Peki ya ben? Kimim ben?

Yolda yürürken, akşamın tatlı serinliği sessizlikle beni sarmalamıştı. Sonbaharın ilk günleri geride kalmıştı ve ben sallana sallana yürüyordum. İşe nereden başlayacağımı düşünemeyecek kadar yorgundum. Gözlerimin önünde boz bulanık bir sis dalgalanıyor ve sarhoş gibi zikzaklar çizerek yürüdüğümü görüyordum. İçimde şu an güçlü bir şekilde

hissedemesem de bir çağrının, bir ışığın varlığının olduğunu anlayabiliyordum.

İşte evime geldim. Burası aslında aileme ait. Düzenli bir gelirim olmayınca ve sürekli yazmak istediğimi dile getirince bu daireyi bana verdiler. Dışarıdan çeviri ve editörlük işleriyle şimdilik tenceremi kaynatıyorum. Bir kitabım yayımlandı. Gördüğü teveccüh de fena sayılmaz. Kendime olan inancımı tazeleyen güçlü bir itki oldu bu benim için. Yazının kutsallığını önemsiyordum. Yazmakla ilgili stratejilere aldırış etmiyordum. Edebiyatı hak etmek istiyordum. Yeni bir kıtayı keşfeder gibi kelimeler arasında olgunlaşmak, kendimi anlamak istiyordum. Kadınların dünyasında bir yıldız değildim. Onlara yakın olmaktan korkuyordum. Bana sızmalarından, sarsıcı bir hastalıkla halsiz, savunmasız kalmaktan ödüm patlıyordu. Ama kitapları anlıyordum, ihtiyaçlarını öngörebiliyordum. İnsanların bıraktığı boşlukları cümlelerin anlamları ile doldurabiliyordum. Ve eğer bir kızıl akbabayla karşılaşırsam bu bir işaret olacaktı. Beklediğim çözülmenin ilk adımını atmış olacaktım. Buna inanmak istiyordum. Gidecektim. Buradan gidecektim. Isparta'ya gidecektim. Sadece gitmiş olmak fikri dahi kalmamın yarattığı katlanılmaz ıstırapı hafifletiyordu. Bir kahve suyu koydum. Yaka paça soyunurken sigara yaktım. Üzerimden şıprıtyla etrafa saçılan yağmur kalıntıları, evin sessizliğini neşeyle bozarken, ıslak gömleğimi, pantolonumu bir isyan duygusuyla sağa sola fırlattım. Camdan dışarıya

baktığımda yağmur şiddetini arttırmıştı. O an kenti duyarlılıkla kuşatan kırmızı gökyüzünde kendi yansımamla karşılaştım, karşımdaki donuk ve sarkmış yüzün bana ait olmasına doğrusu şaşırmıştım. Bedenimle olan bağım da son günlerde zayıflamış olmalıydı. Ayşe'yi düşündüm o an. İhmal ettiğim bedenimin hastalıklı bir ağaç gibi kurumuş gövdesini hâlâ nasıl arzuladığına şaşırarak... Kızıl akbabalarla ilgili takıntımın bir kerelik bir macera olmadığını düşünerek kaygıya kapılıyordu. *Döndüğünde onları yeniden görmek için bir planın olacaktır kesin*, dedi dudaklarını ısırarak. Sırtım ona dönük, terlemiş avuçlarımı sıkıp, *benim bir tane planım var Ayşe*, dedim kibirli bir sesle. *Ve yine kızıl akbabalar tabii*, dedi o da kavgaya hazırlanan bir yükseklikte. İtiraz edemedim, yanlış düşündüğünü söyleyemedim. Aklından geçenleri ifade etmekten vazgeçersin, öyle bir boş vermişlik işte. Dönüp balkona çıktım. Midemi burkan tanımlanamaz açlığı duymamaya çalışarak...

Bazen böyle oluyorum. Uzlaşılmaz. Bunun bana kazandırdığı o es aralığı mıdır tüm derdim, sıkılmak mı yoksa yaşam yorgunluğu mu bilemiyorum. Yeterince iyi biri olmadığımı biliyorum ama. Ve geceyi, yağmurdan geriye kalan seslerin koynunda geçirmeyi istiyorum.

2

Isparta'ya geledi henüz dört beş saat olmuştu. Yolculuk sık verilen molalarla birlikte uzun sürmüştü. Sütçüler'e indiğimde beni, kalacağım otelden gelen genç bir çocuk karşıladı. Birlikte, yeşile çalan güneşsiz günün ağırlığında otele doğru yola koyulduk. Bütün günü yatakta geçirdim. Yorgundum, halsizdim. Burnumu odadan dışarı çıkarmasam yeri vardı. Enerjimi durmaksızın kemiren bir yaratık vardı sanki içimde. Ve onun, kanımla şişmiş iri kemiklerinin basıncını hissediyordum. Uyumak istiyordum. Uyanmak için nedenim olan şeyi de erteleyip duruyordum. İlk iki gün otelin temizlik işlerini yapan kadından başkasını görmedim. Telefonda görüştüğüm Aykut bey, karısı olduğunu tahmin ettiğim Uzak doğulu bir kadınla birlikte Antalya'ya geçmişlerdi. Ben, geldiğim günden beri temizlik işleriyle uğraşan bu genç kadını görüyordum. Aslında Aykut beyin otelden gidişine sevinmiştim. Bu bana ve temizlikçi kadına, otelin işleyen kurallarını ihlal etme imkânını tanımıştı. Kadın odama sık sık kahve servisi yapıyor, küçük sandviçler hazırlıyordu. İkinci gün sıcak su ısıtıcısını odama almıştım artık. Ortanca saksılarının dizildiği geniş balkonumda, aradığım huzuru hissetmeye çalışıyordum. Düşüncelerim yavaşlamıştı. Uykularım, zihnimi susturmayı başardığım gerçek bir istirahat olanağına kavuşmuştu. Hâlâ yalnızdım. Ancak bu yalnızlıkta beni işgal eden tüm kaygılarımı uysallaştıran ve onların karmaşasında rengini kaybettiğim iç sesimle yeniden

karşılaşmamı sağlayan bir şey vardı. Üçüncü gün kısa mesafeli yürüyüşlere başladım. Daha çok kasabanın içinde, günün sonunda da bakımsız bir sokağın ortasındaki kahvehanede biten gezintiler. Seslerin birbiriyle örülen güçlü dayanışması, kaşık şakırtılarını ve nemli çay kokusunu da yanına alarak, geride bıraktığım şeylerin, bir başkasının hayatına ait anılar olduğunu düşündürüyordu bana. Sadece bu kadar da değildi. Gece karanlığında sokaklara yayılan sessizlik, böceklerin ve ördeklerin uykularında çıkardıkları fısıltıya benzer tıslamalar, ağaçlardan düşen çürümüş cevizlerin patırtısı ve kasabanın çevresini kuşatan bir pınarın inlemeleri... Tüm bunlarda, daha önce yaşanmış bir hayatı anımsatan bölük pörçük duygulanımlar vardı. Dördüncü gün kanyona gittim. Bir avareydim ve ağır ağır dolaşıyordum. Amacım bende takıntı hâline gelen kızıl akbabalardan birine rastlamaktı. Onu görmeliydim. Hayatımı yeniden inşa etmem için gereken uyanıklığı, zindeliği onun bir kadınının, bir uçuşunun şekliyle kazanacaktım. Buna inanmıştım.

Kanyonun tenhaliğinde başka şeyleri de algılamaya, görmeye başlamıştım. Kimil kimil yolunda giden salyangozları mesela. Bir düzen içerisinde kararlılıkla, dayanıklılıkla. Sanki onlar da beni fark ediyor, onlar da bana şaşıırıyordu. Şaşırdıkça da duraksıyorlardı. Birbirimizi ilk kez fark ediyorduk. Ağaçların kovuklarından sivri dişlerinin gıcirtısı yayılan kırmızı sincaplarınsa beni takip ettiklerini düşünüyordum. Dişlerinin

gıcirtısı benimle birlikte yürüyordu. Ayaklarımın arasından sürünüyor, sıvışıyorlardı sanki. Yaptığım onca gezintiye karşın bir tane bile kızıl akbabaya rastlayamamıştım. Bu oldukça garipti. Her şeyi düşünmüş, planlamıştım oysa. Mevsim, zaman, mevki, bunun gibi şeyler bir hayli önemliydi. Önemli olmasa kuş takvimi diye bir şey olur muydu hiç. Ama karşıma çıkmadı işte. Onu aradım. Onu her yerde aradım. Kaldığım otele tepeden bakan yüksek bir bayırı her gün inip çıktım. Koştu. Bir taşın üstünde soluklandım. Her gün kanyonunu yürüdüm, dinledim, durdum, koştu, aynı taşın üstünde soluklandım. Güçlü bir şekilde inandım, dua ettim hatta. Çıkmadı. Onu bulamadım. Sonra fark ettim ki düşündüğüm kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Evet, bir kızıl akbaba görememişim. Böyle önemli bir anı yaşayamamıştım. Ancak daha sakindim. Daha duyarlı. İçimde benimle birlikte çırpınıp, sağa sola savrulan, nefessiz kalan tüm kadın ve erkekler için bir şans yakaladığımı hissediyordum. Henüz iyileşememişim. Yine de içimdeki yıkımın farklı, iyi bir şey için ilham verdiğini duyumsar gibiydim. Soluklandığım taştan kalktım. Hava daha da soğumuştü. Sırt çantamda, termosla kahve getirdiğimi hatırladım. Onu çıkardım. Otelime inen tepenin kenarında durup, kasabayı içine alan vadiye baktım. Soluk gökyüzünün gri bir örtüyle vadiyi örttüğü o anı yaşamaya çalıştım. Kahvemi içtim. Filiz'i düşündüm. Ara sıra düşündüğüm gibi. Ve sonra

yüzüme, geniş bir kanadın altından savrulan soğuk havanın hızlıca çarpışını hissettim.

Yemek Listesi

Seza içeriye göz attığında birçok tanıdığı gördü. Necmiye Gül, Melek Orcan, Sermet Üstün, Sevgi Işık, Samiye Korkmaz, Çiğdem Alayar ve avukat Hakkı Soyar. Hepsine minnettardı. Bu zor gününde onu yalnız bırakmamışlardı. Toz toprak içinde kirlı bir havanın, her şeyi gri bir örtüyle örttüğü serin İlkbahar günlerindendi. Herkes yanındaydı. Olabildiğince. Uzun koridorda yürüdü. Sessiz, tek başına kalabileceğı bir yer aradı evin içinde. Yatak odasının aralık kapısından içerisinin boş olduğunu anladı. Girdi ve kapıyı kapattı. Sessiz, düşünceli, kederli bir odaydı. Eşyalar pembeleşmiş bir bulut tabakasının altından ona bakıyor, ağlama isteğı uyandırıyordu. Öte yandan sevilme ihtiyacıyla doluydu oda. Her şeyi kucaklayabilecek kadar uzun kollarının olduğunu hayal etti Seza. Ve şefkatli biri olduğunu düşündü. Şimdi biraz bu odayla ilgilenmeliyim, dedi içinden. Ortası çökmüş yatağın yanında, sağ ayağı çatlak üzere olan bir komodin vardı. Önce ona sarılmalıyım diye düşündü. Seza bütün bu eski, yerleşik eşyaların arasında derin bir nefes alıp yere, halıya uzandı. Taşlardan yükselen serinlik önce garip geldi sonra hoşuna gitti. Uyumak istiyordu. Ama yumuşak bir tonda odanın kapısı vuruldu. Ve hafifçe aralandı. Sarı, seyrek saçlı bir kafa eğildi. Gelen Oğuz'du. Kasabadan biri. Liseyi bitirdiğı yaz, birbirlerini seviyorlardı. Gözlerden uzak, kasabanın dışındaki bağlarda buluşuyorlardı. İlk kez bir ceviz ağacının altında öpüşmüşlerdi. Oğlan öpüşürken balık gibi

ağzını açıp kapıyordu. *Girsene*, dedi Seza. Aradan yıllar geçti. Oğuz yaşlandıkça hoş bir adam olmuş. Belki de hâlâ balık gibi öpüşüyordur. Seza'nın yanına çömeldi ve başını tutup, zayıf bir dokunuşla alnından öptü. *İyi adamdı Yüksel amca*, dedi. Seza'ya onu anlatmaya başladı. *Son birkaç yıldır çok yakınlaşmıştık. Baba oğul gibiydik. Karımı kaybettikten sonra bana abilik yaptı. O olmasaydı bu denli hızlı toparlanamazdım sanırım.* Seza başını salladı, ondan bahsederken Oğuz'un yüzünün değişen kıvrımlarına tatlı bir gülümseme yayıldığını fark etti. *Onu kasabada herkes çok severdi. Ama sen bunu zaten biliyorsun.* Seza, Oğuz'un çabasını görüyordu. Kaybını anladığını göstermeye çalışıyor ama bir yanıyla söyleyeceği her sözün daha önce, herkesin çok sevdiği başkaları için de tekrarlandığını bildiğinden susmaya hazırlanıyordu. *Hadi içeri geçelim, gelip gidenlerle ilgileneyim biraz*, dedi Seza. Kalktılar. Ogün ve Sara da gelmişlerdi. Seza'nın ablası ve abisi. Onlar hiçbir yere gitmediler. Kasabada kaldılar. Annelerini kaybettikten sonra Seza, İstanbul'a geldi. Üniversiteye kaydoldu. Kısa süre sonra bir atölyede sanat tarihi üzerine çalışan tuhaf bir yazarın asistanlığını yapmaya başladı. Ogün ve Sara evlenmişlerdi. Seza'yla pek sık görüşmüyorlardı. Ogün bir ara, arazi işi için Trakya'ya geçerken yanına uğramıştı. Yoksul bir öğrencilik hayatından fazlasına sahip olabilmişti Seza. Akıllıydı, donanımlıydı. Kalabalıklar onu tedirgin ettiği için pek arkadaş, çevre edinmek gibi bir gayreti de olmamıştı. Kaldığı evin az da

olsa boğazı gören hoş, aydınlık bir manzarası vardı. Yüksel bey de ona düzenli harçlık gönderiyordu her ay. İyi kitap, iyi şarap, iyi müzik yeterince kalabalık bir çevre sağlıyordu Seza'ya.

Salona yayılan fısıltılı konuşmalara bata çıka, sobanın yanındaki koltuğa ulaşabildi Seza. Ogün ve Sara'ya baktı. Adam ihtiyarlamış görünüyordu. Yüzündeki kahverengi derin kıvrımlar, genç bir adamda olması gereken arzu dolu bakışları soldurmuş, onu başkalaştırmıştı. Sara'nın da iki çocuğu olmuştu. Kupkuru, incecik bir kadındı. Saçları annelerinkine benzerdi. İri, canlı buklelerle gösterişli saçlardı bunlar. Seza ona baktığında içini burkan bir şey yakaladı bakışlarında. Belki biraz çabalayabilirdim, dedi içinden. O sırada göz göze geldiler. Sara, başını mutfığa doğru sallayarak onu takip etmesini ima eden bir hareket yaptı. Hızlı bir sıçrayışla arkasından o da mutfığa gitti. İki de birer sigara yakıp, kapıyı kapattılar. Dışarıdaki iyi niyetli kalabalıktan şu anda kopmalarını gerektiren şeyler paylaşacaklarını düşündü Seza. *Sen kasabadan ayrılmadan şu yemek işini halletmemiz lazım*, dedi Sara. Ve konuşmaya devam etti. *Ben bu konuda pek bir şey yapamam. Naciye abla gelecek. Ona liste hazırladım. Fazla açılmadan, mütevazı bir yemek işte.* Çantasından yeşil kapaklı küçük defterini çıkardı. Seza'ya uzattı. *Sen de bak, ona göre Naciye ablaya verelim.* Dediğini yaptı Seza. Özenle sıralanmış listeye göz gezdirdi. Kolaya kaçmamıştı Sara. Evini ve ailesini onurlandıracak bir son görev gibi önemsemişti bu yemek işini. Belli ki üstünde düşünmüş ve öyle karar vermişti

listeye. Dügün çorbası, etli fasulye, fırında köfte, pilav, cacık ve fıstıklı un helvası, her ihtimale karşı hanım göbeği. *Bundan iyisi can sağlığı*, dedi Seza. *Bence gayet özenli, bu evin cömertliğini konuklarıyla paylaşan bir yemek olacak*, diye sürdürdü konuşmasını. Yüzüne, kırılarak açığa çıkan bir gülümse yayıldı kadının. Ciddiyetinin takdir görmesinden hoşlanmıştı. Anlaştık dercesine kafasını yana eğdi. Bu arada boğula boğula bir araba bahçe kapısına yanaştı. Dış bahçenin çingırağı oynadı, adamın biri öksürdü, homurtularla konuştu yanındakiyle. Gelen Naciye ablaydı. Mutfak balkonundan, *Buradayız*, diye seslendi Sara. Kadın iri yarı cüssesini taşımakta zorlanan uzun soluklanmalarla merdivenleri çıktı. Seza, sigarasını söndürdü, lavaboda sabunlamadan elini suya tuttu. Kadını karşılamak üzere dış kapıya gitti. *Buyurun*, dedi. Nefes nefeseydi kadın. Öpüştüler. Naciye abla şefkatle, *Başınız sağ olsun, sen Seza mısın?* diye sordu. Yüzünde, daha önce bildiği bir şeyi anımsamış insanların canlılığı vardı. Seza, *Evet*, dedi. Birlikte mutfağa yürüdüler. Sara, kadını görür görmez ona koştu ve sımsıkı sarıldı. Tavrı üzgün, dokunaklı ve çocukçaydı. Kadının güçlü kolları arasında ufacak kalmıştı. Sonra büyük pençelerini çekti kadın, tahta sandalyeye oturdu. Ona listeden bahsetti Sara, mırıl mırıl araya başka konular da girdi. Bu konuşmada yükselen, öne çıkan kelimeler vardı. *Gelmiş mi, vay canına ya da bunu ona mutlaka, bakkal* belki de *sakal* dediler. Hiçbir şey ifade etmiyordu kelimeler. Bazı şeylerin ucundan tutmak ister insan,

kendi bildiği yoldan paylaşmak ve olanı tamamlamak. Seza işte bu duyguya benzer bir şey hissetti. Naciye dikkatle Sara'yı dinledi. Kamil kasaptan başkasının etini istemediğini dile getirdi. *Sabah kahvaltıdan sonra gel*, dedi. Kadın onun sözünü kesmedi, hiç araya girmedi. Kapkara gözlerini Sara'nın ağzından çıkan cümlelere batırdı, kaldı öyle. Her şeyi anlamıştı. Seza kahve yaptı o sırada. Tepsiye fincanları dizdi ve kadınları rahatsız etmeden masaya yanaştı. Tepsiyi masaya koydu, oturdu. İçerdeki sesler azaldı. Mutfağı, arada çakmak gibi yanıp sönen bir kızılık doldurdu. Akşam çökmek üzereydi. İlişkileri koltuklardan bir iz bırakmadan kalktı kasabalı eş dost. Gitme vaktini haber veren ezan sesiyle, kararan taşlı bahçe yolundan evlerine dağıldılar.

Onlar konuşurken, kahvesini alıp, dağılan kalabalığın ardından bahçeye çıktı Seza. Işıldayan otların arasında, kararsız adımlarla kımıldanan bir kaplumbağa gördü. Ansızın açılan bahçe ışıkları car car kabuğunu mu yaktı, yaşlı gözlerini mi aldı artık neyden bilinmez, öfkeliydi kaplumbağa. Hem aydınlığın yarattığı cascavlak ortada kalışın huzursuzluğu hem de sanki, daha önce nerelerdeydin der gibi bir kafa tutuştu onunkisi. Ya da Seza'ya bu serin ilkbahar akşamında öyle geldi. Kaplumbağayı öfkesiyle orda bırakıp arka bahçeye yürüdü. Serin bahçe taşlarına bir iki tekme geçirir gibi ayağını sağa sola savurdu. Paslanmış yeşiliyle demirden sandalyeye yığılmış ince bir karaltı gördü. O gün'dü. Tanrım nasıl da yaşlanmış, dedi

içinden. Haksızlık bu. İnsanın, bütün huysuzluklarına rağmen acımdan kendini alamadığı iki büküm ihtiyarlar gibi, sigarasından yutarcasına bir nefes çekiyordu. İkisini de aramak istemişti aslında Seza. Bayramlardan birinde, boğazdan esen sert rüzgârın isyancı taarruzları camları yumrukladığı sabah, yatağında iç parçalayıcı bir sessizlik vardı. Telefonu almış, rehberinden numarayı bulmuş ama arayamamıştı. Söylenecek ilk şeyin, gerçek bir duygusuna dokunmasını istemişti. Ama cesur olamadı bu konuda. Şimdiyse, yaşadıkları bu kayıpla neyin özlemini çektiğini, bu boşluk duygusunu ona neyin kurgulattığını anlamak istiyordu. Büyük ihtimalle Ogün ve Sara için de hayat, yarım yamalak işlenmiş bir nakış gibi, eğri büğrü karmaşık kararlardı. Seza'ya, karşısında iki büküm oturan bu genç adama ansızın koşup sarılsa, bir şeyleri telafi edebilecekmiş gibi geldi o an.

Hava serin, hırka da almamışsın, dedi Ogün. Seslen de Sara sana bir hırka atsın yukarıdan, diye devam etti. Yok, iyiyim böyle, hatta biraz üşümek canlandırdı bile beni. Biraz kalmak istiyorum. Bu hafta en azından buradayım, dedi sonra. Ogün başını kaldırdı. Yüzünün düzeninde bir şeyler bozuldu. Derin kıvrımlardan fışkıran, canlı bir ışık belirdi. Elbette... Elbette kalabilirsin. Korkarsan evden, bizde kal. Sara'da da kalabilirsin. Ne bileyim. Evi kapatmayalım dedik. Biz buradayız, bir yere gittiğimiz yok. Ama sen...

Korkmuyordu Seza. Ogün'ün bu içten teklifi ile mutluluk duydu. Aslında kasabada kalma fikri onu heyecanlandırmıyordu. Kasabalılık, unutmak istediği bir duyguydu. Hem şu karşıda tuhaf bir kibirle dikilen Hasan dağları da çok rahatsız ediciydi. Bir köpekbalığı ağzı gibi, bir ejderhanın akıl almaz pençeleri gibi bütün imkânları yok edici bir diklenmeden başka şey değildi. Dağlar kenara çekilmezler ve asla niyetlerini tam olarak belli etmezler, böyle düşündü Seza. Ogün'ün yanındaki sandalyeye oturdu. Bir sigara yaktı. Kahvesinden bir yudum aldı. Gecenin serinliğini içer gibi. Ogün, kızın ellerine baktı. İnce, damarlı, yorgundu bu eller. Babasının ellerini andırıyordu. Böyle mavi yeşil, yol yol damarlı. Kız da bahçe lambasına toplanmış gece sineklerinin kanatlarına bakıyordu. Sessizlikte aniden gelecek ve ortada kalacak bir sorunun gerginliği vardı. Seza anlatmak istiyordu. Ne varsa, içi sökülürcesine anlatsın... Bu kaybın arkasından, geride kim olarak kalmak istediğine dair içi karmakarışıktı. Sorsun istiyordu Ogün. Şöyle sorsaydı keşke, *Ee Seza, sen n'aptın bunca zaman, gönlün nasıl?* Gidip gelen sessizliğin içinden doğruldu Seza, konuşacakmış gibi boğazını gıcırdatarak temizledi. Kahvesini içti. Uzak bahçelerden gelen köpek sesleri, yabancı bir dilin yorgunluğunu yayıyor geceye. Dinle, sana anlatmak istiyorum. Ben aslında size yakın olmak istedim. Gerçekten. Bilemiyorum. Zamanı ve hafızamı bir çırpıda, hissettiğim gibi sana açıklayabilmem mümkün mü? Kasaba mıydı beni yoran,

beni kapatan neydi bunu kendime de açıklayabilmek istiyorum. Gittim işte. Koptum. Yaradan kopan bir kabuk gibi koptum. Nasıl tercüme edeceksin bunu Ogün? Abi? Dur, yok, âşık olduğumu da söyleyeyim. Ha, ama önce şehre alıştım. Yokuş yukarı bir apartmanda yaşıyorum. Rüzgârlara açık. Severim bunu. Mesela gece esintisi, tazeleyen, canlandıran bir güç, bir direnç bırakır pencereme. Ben âşık oldum tam o sırada. Hiç kimsesi yokmuş gibi, sevilme arzusuyla yanaştı hayatıma. Yüzünde, çok kullanılmaktan yıpranmış bir haritanın yolculukları vardı. Onu kabul ettim. Sonra sürpriz yapmak istedim. Hayır, dur, böyle değildi sanki. Babamla konuşmuştum o gün. Bir şeyler söyledim. Gücendirdim gibi. Akşama doğru kötü hissettim kendimi. İyi bir şey yapmak istedim. Kendi kendime şöyle dedim galiba, telaşlanma Seza, her şey yolunda. Bir çakım vardı. Çocukken babam, bağ bozduğumuz vakitlerde, üzüm salkımlarını elimi acıtmadan kesebileyim diye vermişti. Bilir misin onu? Kemik saplı, güçlü bir çakı. Sonra bir sepet hazırladım. Üzüm koydum. Peynir, salam, ekmek ve tatlı şarap. Çakımı da unutmadım. Ve onu aradım. Kulağımın dibinde bir çocuk vangirtisi patladı. Ardından gafil avlanmış bir hayvanın şaşkınlığıyla üste çıkmaya çalışan çalimli bir ses. Timsah gibi, kutup ayısı gibi. Can almaya hazır. Sen hiç âşık oldun mu Ogün? Bu kasaba sınırlarında mümkün mü? Ah, niye böyle öfkeli, kıyıcı oldum bir anda. Affet Ogün. Düşündüğün şeyler başıma gelmedi şehirde. Aslında ne düşündüğünü de bilmiyorum ya. Her şey çok acı. İnsanı

düşünmüyor, aldatıyor. Daha uzaklar neresi Ogün? İşte ben oraya gitmek istiyorum. Bir yaprak değsin, bir ses billurlaşarak beni yanına çağırınsın. Şimdi n'olcak Ogün? Bak kaldık bir başımıza...

Hey siz, neredesiniz bakalım? Seza ve Ogün arasındaki sessizlik, Sara'nın sesiyle geçip gitti. Naciye abla'yla arka bahçeye yaklaştılar. Kadın iri elleriyle başına hızlı bir dokunuş yaptı, başörtüsünü çekiştirdi. *Cümleten iyi geceler*, dedi. Öksüre tıksıra yolun başında beliren oğluyla karşılaşmak üzere Sara'yı öpüp, sokağa çıktı. Ogün'le ikisi de evden ayrılmak üzere hazırlandılar. *Bak korkarsan gel kal bizde. Sabah geleceğiz nasılsa, ne dersin*, dedi fısıltıyla Ogün. *Evde kalmak istiyorum, siz beni merak etmeyin. Sabah erkenden de kalkmış olurum*, dedi dağınık bir sesle Seza. Üçü sarıldılar birbirlerine. Sabah erken vakit görüşeceklerini söylediler. Bir şeylerin değişebileceğini müjdeleyen vedalardan biriydi. Sessizce ayrıldılar. Seza, yan yana yürüyen Ogün ve Sara'nın ayakları altında ezilen toprağın, gıcırdayarak usulca çarpıştığını duydu. İçeri girdi. Ev bütün gün insan nefesiyle, fısıltısıyla gevşemiş, ısınmıştı. Mutfağa gitti. Kahve yaptı. Çakısı aklına geldi. Yatak odasına gidip, çantasını buldu. İşte, çakı oradaydı. Alıp, yeniden mutfağa döndü. Eş dost, akraba bütün gün meyve yığmıştı mutfağa. Bir elma aldı. Çakıyla kesmeye değmeyecek kadar ufak olanlarından. Hayat da bunun gibi olmalıydı. Düşündüğü şeylerden daha basit. Elmayı ısırды, sulu, küçük bir parça ağızda yayılmaya başladı. Balkona çıktı.

Tuhaf bir haz. Evet, tam olarak böyle hissediyordu. Çarşıya çıkan yola baktı. Belki Oğün'le Sara da dönüp eve bakmışlardır. Ama boştu yol. Uzakta yine köpekler havlıyordu. Bir süre balkonda durdu. Sonra kahve aklına geldi ve içeri girdi.

Humusu Mahvetmenin Olası Yolları Üstüne

İki kişilik masalarda yer yoktu. Başgarson şık ve samimi bir ilgiyle, adamı ve kadını handiyse deniz kenarına yakın olan dört kişilik bir masaya aldı. Kadının sandalyesini çekip, oturmasını bekledi. Uzun boylu ve geniş omuzlu gövdesiyle koyu bir gölge yaratarak, kadının ışığının terasın ebruli ışık demetine karışıp, gecenin görkemini tamamlamasını sağladı. Adam karısının göz kamaştıran güzelliğini seyretti bir süre. Garsona gülümsedi. Bir şampanya açmasını söyledi. Kadın, erkeğin bu tercihini şımarık bir gülümsemeye onayladı. Gülüşü yüzünde sağa kayarak, orda bir yere asılı kaldı. Adam hızlıca karısının varlığıyla gurur duyduğunu ancak onu sevmenin gerçekten zor olduğunu düşündü. Bakışı onun ellerinde gezinerek, bu ellerin saç kıvrımlarına, omzuna, gömleğinin derin dekoltesine şehvetli fakat yine de temkinli dokunuşlarını izledi. Genç kadının izlendiğinin farkında olan sakın devinimleri, yine de sevilmenin kolaylıklarını adama açık eden bir davetkârlığa sahipti.

Başgarson şampanya ile geri döndüğünde, menüyü de getirip masaya bıraktı. Adam az sonra yapılacak şampanya açma seremonisine eşlik etmek zorunda olduklarını düşünerek menüye dokunmadı. Şiddetli bir pat sesiyle şampanya ince camlı kadehlere dolmaya başladı. Başgarson masadan ayrılır ayrılmaz menüyü eline aldı. Kadın da. Uzun, ıslık sesine benzer

mırıldanmalarla bir haz haritası üzerinde kararsızca gezindiler. Adam, *Ben bir humus mutlaka söyleyeceğim*, dedi. Kadın, adama şaşkınlıkla ve bir parça yargıyla gözlerini dikti. *Farkında mısın şampanya açtırdık. Humusun sırası mı şimdi. Meyhanede değiliz*, dedi. Bunları söylerken kızgın değildi. Belki biraz küçümsemişti adamı, ama kızgın?.. Hayır. Adam alıngan bir sesle, *Buna kim karar veriyor kuzum. Canım humus yemek istiyor. Şampanya açtırdıysam illa deniz tarağıyla mı içeceğim yani?* dedi. Genç kadın sandalyesinde ağır hareketlerle kımıldandı. Parmaklarını daldırarak, yanağına düşen kızıl saçlarını kulağının arkasına aldı. Bileğinden hafif, sedir ağacının serinliğini andıran bir koku yükseldi. *Aslında suşi düşünmüştüm. Lütfen, uzatmayalım. Blanc de Noir açtırdık. Biraz gravyer peynir isteyelim derim ben.* Adam henüz çıldırmanın eşiğinden uzaktı. Kadının ona evde, kendi elleriyle hazırladığı humus geldi gözlerinin önüne. Mutfağın cama bakan tezgâhi önünde, haşladığı nohutları tatlı mırıltılarla blendırda çekişini düşündü. Blendır gürültüyle dönerken kadının küçük ve dar kalçalarının sadece kendisinin işittiği bir ritimle sağa sola çalkalanışını anımsadı. Ağır ağır salınan eteğinin kalkıp inişini. Ve sonra kimsenin tercih etmediği baharatları ezilmiş nohuda katarken kadının attığı ufak, zevkli inlemelerini duyar gibi oldu. Kimyonun, yenibaharın kokusunu duyumsadı. Adam çok acıkmıştı. *Biliyor musun zaten humusu da yanlış baharatlarla yapıyorsun. Keskin ve tamamen nohutu öldüren baharatlar*, dedi. Canını sıkmak istedi. Kadının yüzüne,

sağa kayan az önceki gülümseme geri geldi. Göğüslerini geri iterek, *Ah*, dedi. *Tatlım, o ölmüş nohudu lüp lüp götürürken pek de yanlış yaptığımı düşünmüyor gibisin ama. Hadi, tadımızı bulalım, yapma böyle. Özel bir yemek olsun istiyorum. Baktım da menüde deniz tarağı varmış,* diye devam etti hınzırca gülererek. O an adam, kadını çılgınca öpmek, ısırarak istedi. Başgarson masaya geldiğinde, deniz tarağı ile keçi peynirli mantar söylediler. Adam neşeli bir bakışla, genç çifti tercihlerinden dolayı kutlar gibi başını birkaç kez öne doğru salladı.

Terasta akşamın ferahlatıcı serinliğini karşılayan hoş bir müzik vardı. Boğazın karşı yakası, yanıp sönen ışık oyunu içerisinde tarif edilemez bir hafiflik hissi yaratarak, adamı ve kadını sarmalıyordu. Sessizce birbirlerine sonra da akşamla kuşanmış bu güzel kenti birbirine bağlayan, Marmara'nın karanlık sularına baktılar. Adam bir an, kadının iri gözlerine içerledi. İçinde yalnız kendisine ait olan ve herhangi birinin lisanına tercüme edilemeyecek özel bir işaret, bir şifre aradı. Yaptığı şeyin anlamsızlığının farkında olarak bunu yine de yapmaktan geri duramadı. Kadın, sevilmenin gizli endişelerinden habersiz, bu içerlemeyi görüyor ancak bir anlam veremiyordu. *İki kişilik masamız olsaydı daha iyi olurdu bence. Rezervasyon olayında geç davrandık,* dedi adam. *Ama manzaramız harika. Baksana, deniz, akşam ve biz,* diye yanıtladı kadın. Gözlerinde parlayıp sönen bir ışıkla kadehini kaldırdı. Kadının bu iyimser gücünü bir türlü kıramıyordu adam. Kendi

kaygılarıyla, çelişkileriyle eşitleyemiyordu onun gücünü. Dahası, karşılığını veremediği için kendini budala gibi hissediyordu. Böyle anlarda saçmalıyordu en çok. *Yani bizden hoşnutsun*, dedi adam.

Ben de, ben de seni canım, dedi kadın. Adam bu kez kadının saçmaladığına karar verdi. Bir sigara yaktı. Benimle resmen dalga geçiyor, dedi içinden. Çevredeki çiftlere baktı. Onların çoğu iki kişilik masalardaydı. Adamlar doğru zamanda rezervasyon yapmış olmalıydılar. Belki de lokantanın müdavimleriydiler. Bu sırada başgarson çekme arabasıyla masaya yanaştı. Deniz taraklarının ve keçi peynirli mantar tabağının itinayla sunumunu yaptı. Ardından gravyer peynirini koydu masaya. Hafif terlemiş, iri yanaklı yüzünde dev bir gülümse ortaya çıktı. *Afiyet olsun efendim, başka arzunuz var mı?* dedi. Adam, hayır anlamına gelen bir kafa sallama işareti yaptı. Başgarson aniden kaygılanan bakışlarını genç çiftten çekip, servis koridoruna seğirtti. Adam ve kadın, hiç konuşmadan yemeklerini yediler.

Teşekkür ederim, dedi kadın tatmin olmuş, yumuşak bir sesle. *Daha sık dışarı çıkmalıyız bence*, diye ekledi. *Ben evde de vakit geçirmeyi seviyorum ki seninle*, dedi adam. Sesinde, yine de evde humus ve köfte yiyebilirdik serzenişi vardı. Ama bu, birlikte daha samimi olabilecekleri bir anı işaretleyen çocuksu, tatlı bir sitemdi. Adamın sesinde yarattığı ton, kadına baştan çıkarıcı geldi. Ağzını sağa kaydırarak kısık bir sesle, *tatlılarımızı*

evde mi yesek? dedi. Adam bunun bir davet olduğunu anladı. Hevesli ve doymamış bir iştahla *havuç dilimi isterim ben*, dedi.

Adam hesabı ödedikten sonra, elini kadının kum saatine benzeyen biçimli beline koydu, onu sımsıkı sardı. Birlikte yürümelerine imkân vermeyen dar koridorda arka arkaya yürüyüp, merdivenleri tek tek indiler. Alt katta, kapının yanındaki yüksek kürsüsünde oturan sarışın kız, *iyi akşamlar, yine bekleriz*, dedi heyecanlı bir sesle.

Sokaklar bir yalnızlık içinde değildi. Neşeli, taşkın, kaygılı, dalgın, yorgun, uykulu pek çok yüz, yazın son akşamlarını renklendiriyordu. Bazıları geçmişin harcandığını bazıları da bugünün kaçırıldığını ifade eden hikâyeler anlatıyordu. Birkaçı kişisel tarihini yeniden yazıyordu. Adamlarla kadın, havuç dilimi satan bir tatlıcı arıyorlardı. Denize paralel yolda insanların arasından süzülerek yürüdüler. Adamın kolu şimdi kadının belini bir yılan gibi sardı. Uzun bir yol yürüdüler. Sonunda tatlıcıyı buldular. Kadın, çevik bir hareketle adımları hızlanan adamın elini tuttu. Onu durdurdu. *N'oldu? Ne var?* dedi adam.

Baksana hiç taze durmuyor tatlılar. Eve doğru yürüyelim. Belki karşımıza başka tatlıcı çıkar.

Ya çıkmazsa?

Kadın kendinden emin, *çıkmazsa marketten dondurma alırız biz de, ekmek kadayıflı hem de*. Adam hafif yükseldi, *Allah aşkına, bu akşam canımın istediği bir şeyi yiyeyim izin ver de*.

Niçin böyle yapıyordu kadın. Niçin her şeyin en doğrusunu bir tek o biliyormuş, görüyormuş gibi davranıyordu. Doğrusu insan, böyle bir varlığın yanında saçmalama hakkını bile doyasıya kullanamazdı. Adam böyle düşündü. O an aklına geçen yaz, kayıslardan dolma yapmaya çalıştığı hafta sonu geldi. Allahım, nasıl da burnundan geldi. Oysa kayısı dolması diye bir şey var. Öyle bir tatlı var. Hatta en güzelini halası yapardı adamın. Bütün iş kayısıda. Adam bunu anlatamadı kadına. *Canım anlıyorum, tatlıyı tuzluyu bir arada tüketmek Anadolu yemek kültüründe var. Ama böyle bir tecrübe var diye biz de onu tatbik etmeli miyiz? Beğenmezsek onca kayısyı kim yiyecek?*

Ben yiyeceğim, ben. Çatlayana kadar yiyeceğim.

Kadın adamı hafife alan bir kahaşayla, *Peki canım, buyur o zaman*, dedi. Adam mutfağın cama bakan tezgâhı önünde kayısıları yıkadı. Yumuşak, büyük kayısılardı. Biraz tereyağını pirinçle, şekerle, cevizle, tarçınla karıştırdı. Unutmadan çam fıstığı da kattı. Kadın bir sigara yaktı. Balkon kapısında öylece dikilirken adamın yeşil gözlerini çevreleyen tutkulu, nemli kirpiklerine baktı. İçi kımıldadı. Ve kapıda hareketlendi kadın. Sonra, yılların aşçısıymış gibi sağa sola kıvrak hareketlerle uzanan, karıştıran, iten, tutan ellerine baktı adamın. Mavi tişörtünün altında nemlenmiş sırtının pürüzsüzlüğü parlıyordu. *Her şey yolunda mı? Sence oldu mu dolmalar?* dedi kadın. *Bakalım, göreceğiz*, dedi adam. Her şey sona erdiğinde kayısılar hafif erimiş, dolma içi fazla gelip, tencerenin içine taşmıştı.

Adama göre kayısı dolması tam tadındaydı. Ama çatlayana kadar yiyemedi.

Adam gömleğini dalgalandırarak hızla dükkâna girdi. Kadın da onu takip etti. Tatlıcı adam hemen yerinden sıçradı, tatlı raflarının önüne geldi. Genç adam, fevri bir hareketle elini raflara dokundurarak, *Siz de kayısı dolması var mı abi?* dedi. Tatlıcı, göbeğini hoplatarak içinden güldü. Ardından kelini kaşıyarak şaşırıldığını belli etmekten sakınıp, *O neymiş? Nasıl bir tatlıymış,* dedi şakacı bir sesle. Kadın bir adım öne çıkarak, *aslında Anadolu yemek kültür...* derken sesini bastıran bir haykırış doldu dükkâna. *Havuç dilimi ver sen bana abi. İçinde kayısı olsun. Havuç şeklinde, böyle... kayısı...*

Yeşil Tişört

Tam iki saat on dakika sonra çocuğu Şevket'e bırakacak. Daha önce çocukla burada yaşamıyorlardı. Çeşmealtı'nda, babasının yaz kış oturduğu eve yerleşmişti. Ama öyle anlaşılıyor ki canı çabuk sıkılan bir kadın. Bağımsız ruhlu bir kadın. Şehre geri dönüyor. Şevket'in söylem gücünden doğan, boşlukları da geçmiş zamandan kalan bir iki fotoğrafla kendisinin tamamladığı bir kadın. Cevza adı. Hiçbir duyguyu anıştırmayan zor bir kadın adı. Nazlı mı mesela, işveli mi, iş bilir mi, alımlı mı... Ona ne anlatıldıysa o. Ama o değil işte. Bakacak artık. Bu akşamüstü tanışacak.

Şevket, kadının içindeki gerilimi, heyecanı anlıyor gibi görünüyor. Böyle bir durumda söyleyeceği her sözün, onu yatıştırmak için üstüne düşen sorumluluğa yetmeyeceğini tahmin ediyor. Ama sözler bir yaşam ânını temsil etmeden önce kendilerini varsayım olarak dolaşıma soktuklarını ve bu yaşam ânı ile söylem gücüne kavuştuklarını biliyorlar.

Genç kadın aynanın karşısına geçiyor. Cevza ne kadar misafir kalacak, Şevket de kendisi de bilmiyor. Belki hiç içeri girmeyecek, belki çocuğu aşağıdan, apartman kapısından yollayacak, hatta arabasından dahi çıkmayabilir. Bu ayrıntı önemli. Aynanın karşısında geçireceği vakti bu olasılıklar belirliyor. Şakaklarına aydınlatıcı sürüyor. İz kalmaması için dışarıdaki bulutsuz gökyüzünün ışığına ihtiyacı var. Tülü açıyor.

İçeriye dolan ikinci güneşi, kusursuz bir doğallığı yakalamasında ona yardım ediyor. Dudaklarına şeftali pembesi rujunu bir daire çizercesine dokunduruyor. Saçlarını at kuyruğu yapmaktan hoşnut. Onu daha genç gösteriyor. Ağzını açıp kapayarak derin bir nefes alıyor. O hazırlanırken telefonla konuşarak Şevket geliyor, kapıya dayanıyor. Tok sesiyle derinden bir kahkaha bırakarak bitiriyor konuşmayı. Zerrin' e bakıyor. Kadın, git dercesine bileğini kıvrarak eliyle havayı itiyor. Eliyle bir daha havayı itiyor. Şevket bu uyarıyı yok sayıp, yalpalayarak kadının yanına geliyor. Telaşesinin yersiz olduğunu anlatan bir şey yapmak istiyor. İnce, uzun bir boynu var genç kadının. Adam eğilip bu boynu öpüyor, dudaklarını onun boynunda gezdiriyor. Dalgalarla boğuşan bir gemici gibi dili, kıvrımlı bir yol izliyor. *Komik oluyorsun*, diyor kadın. *Ya, demek komiğim*, diyor adam. Mutlu oluyor. Şevket mutlu bir adam. Zerrin'le tanıştıkları ilk gün neşesi, kırılmaz enerjisi ile onu kendisine çekiyor. İnsanın bütün kaygılarını yağ gibi eriten karşı konulmaz bir yaşama direnci var. Ama daha sonra bunun, kendisi üzerinde tahakküm kuran, rahatsız edici bir neşe olduğunu düşünüyor Zerrin. Buna rağmen evleniyor Şevket'le. Adamın yumuşak öpücüklerine karşılık vermeden aynanın önünden kalkıyor. Bacağını yatağın sivri köşesine çarparak odadan çıkıyor.

Zerrin salonda kendine bir konyak koyup balkona çıkıyor. Güneş ansızın gözlerini ve omuzlarını yakıyor. İçeriden Şevket

ona sesleniyor. *Tatlım, yeşil tişörtümü bulamıyorum. Makineye mi attın?* Kadın cevap vermiyor. Duymamış gibi yapıyor. Konyağı bir dikişte içiyor. Boğazındaki yanma hissi ona cesaret veriyor. Gidip bir konyak daha dolduruyor. Adam homurdanarak, çat çat dolap kapaklarını açıp kapatıyor. Geçmiş zamandan, *Şevketçiğim yeşil tişörtün üst dolabın ikinci rafında,* diyen Cevza'nın sesini duyumsuyor. Tişörtü bulup kucağına bırakıyor Cevza, tombul kalçalarını da çalkalayarak adamın dizlerine oturuyor. İkinci konyağı da götürürken kitaplığa yaklaşıyor Zerrin. Ellerini, bu zengin kitaplığa dizilmiş kitapların sırtlarına sürtüyor. Gözlerini kapıyor, bir yol çiziyor. Parmakları Colette'in Dişi Kedi'sinde duruyor. Acaba bir kadın, bir zamanlar sevdiği bir adamın hayatından giderken yanında hangi duyguları götürüyor. Bazı sevgilileri oldu Zerrin'in de. O da terk edildi, o da ayrıldı birilerinden. Ama bu farklı. Yani Cevza'yla Şevket'inki. Bir yaşamı geride bırakıyor Cevza. Bu adamın çocuğunu büyütüyor. Ve bunu hayal ediyor Zerrin. İçinde, kendisine acı veren bir merakın, gizemin ve kurgunun hazzını duyumsuyor. Bu, onu anlaşılmaz biçimde tahrik ediyor. Ve kadın karşısına dikiliyor. Kendisinden daha alımlı duruyor. Daha güzel değilse de gizemli. Erkekleri avucunun içine alan bir sabır, bir sebat var duruşunda. Gülüşü de çapkın. Bir ses düşünüyor kadına. Fısıltılı, tıslayan bir ses. Sağda solda kaplan gibi gezen, bütün gün işinin, ekmeğinin peşinde koşan, ortaklara, sekreterlere, fotokopiciye kükreyen Şevket'i

uysallaştıran, şefkatli bir ses. Ve boynunun hizasında dalgalı sarı saçları var. January Jones gibi. Bir dakika, o kadar da sarı değil. Ağaç kabuğu kadar sarı belki. Zerrin yoruluyor. Yeniden konyak içmek istiyor. Ama bütün hareketlerine tatlı bir ağırlık çöküyor. İçmekten vazgeçiyor. Kanepeye uzanıyor. Bu arada Şevket ısrarla dolapları karıştırıyor. Üstündeki beyaz gömleğe razı olsana be adam. Allah bilir her şeyin sırasını, düzenini bozuyor. Genç kadın şimdi de bu ilk karşılaşmada ne söyleyeceğini kafasında kuruyor. *Merhaba, ben Zerrin. Şevket sizden çok bahsetti.* Hiç böyle söylenir mi? Ona, öneminin altını çizecek, daha doğrusu öyle olduğunu düşündürecek kıyım kıyım ezici bir coşku. Devam ediyor. *Hoş geldin Cevza, ah Özgür de pek tathymış.* Bu da olmuyor. Havada bir cümle. Yapmacık. O sırada Özgür'ün sevimliliğiyle mest olmayacağını biliyor kadın. Geçiyor bunu da. *Hoş geldiniz, buyur Cevza, içeri gir, bir kahve yapalım. Dinlenirsin hem.* Bunun gibi bir şey işte. Neyse. Gerisini hallederim diye düşünüyor. Adamın telefonu çalıyor. Zerrin kanepeden fırlıyor. Daha güzel, daha zeki, daha eğlenceli, daha uyumlu bu kadından fenalık geliyor.

Artık vakit daralıyor. Zerrin içinin bu sıkıntısıyla ne yapacağını bilemiyor. Hem etkileyici görünmeli, hem iyi bir ev sahibesi olmalı hem de akıllı uslu cümleler kurmalı diye düşünüyor. Kafasındaki sesler eline ayağına dolanacak diye endişeleniyor. O halde bir konyak daha. Yalnızca bir konyak daha. Odadaki eşyaların uğultusunu işitiyor. Derin bir nefes

çekiyor. Parmak uçlarıyla yanaklarına vurup, yüzünü canlandırmaya çalışıyor. Ardından konyağı ağzında sağa sola yuvarlayıp yutuyor. Ve bir tane daha... Koridorda, tabanlarını vurarak dev adımlarıyla yürüyen Şevket'in sesi yakınlaşıyor. Eşyalar uğuldamaya devam ediyor. Lanet olası yeşil tişörtünü bulmuş Şevket. Geniş omuzlarını çekiştirerek tişörtüyle bir uyum yakalamaya çalışıyor. Yüzünde sevinç ve kararlılık birbirine beleniyor.

Birden olmayacak şey oluyor. Zerrin, Şevket'e bakıp bakıp gülmeye başlıyor. İçten, sessiz bir şey bu. Yüzünde sadece bakışı, gözleri gülüyor. Kirpikleri kımlıyor. *Senin askıların arasına karışmış*, diyor Şevket. *Ama ben inatla aradım ve buldum* diye devam ediyor. Kadın sesine kattığı sitemle gülmeye devam ediyor. *N'oluyoruz Şevket, Cevza en çok yeşil mi sever? Adam sakin, Nerden çıkardın şimdi bunu. Yeşil tişörtümü giymek istedim. Geçenlerde de sormuştum, sen ütülükte demıştin. Üşenip o zaman bakmamıştım*, diyor. Sesinde, geçmiş günden kalma bir üşenme, bir şaşkınlık. *Hahah! kertenkele misin sen be?* diyor Zerrin. Dişlerinin arasından bir küçümseme tıslıyor. Adamın omuzlarını yumrukladığını, saçlarını yolup eline verdiğini hayal ediyor. Üzülüyor, içi kıyılıyor. Ama gülmeye devam ediyor. Parmaklarıyla saçlarına fiske atıyor, gevşemiş atkuyruğu yana sarkıyor. Islanan kirpikleri gözlerinin altına koyu gölgeler yapıyor. O esnada kapının zili çalıyor. Şimşek çatırtısı gibi bir şey. Hay aksi şeytan, Cevza geliyor. Şevket, tuhaf bir neşeyle

kapıya gidiyor. Arkasından bakan Zerrin'e, sana deli oluyorum bakışı fırlatıyor ve kapıyı açıyor. Sakin, utangaç bakışlı, yakışıklı bir çocuk duruyor orada. *Girmeyeceğiz, yoldan geldik, gidip bir duş alalım*, diyor Cevza. Şevket'i eğilip öpüyor. *Erdi, arkadaşım*, diye devam ediyor. Kadının saçlarını, kemikli omuzlarını görüyor Zerrin koridordan. Siyah, uzun saçlarıyla bir hayalet gibi hızla kayboluyor. *Yarın akşamüstü geliriz Özgür'le*, diyor Şevket. Erdi ve Cevza gülüyor, anlaşılmaz bir dilde bazı şeyler söylüyorlar. Artık kelimeleri duymuyor Zerrin. Eşyaların uğultusuna çakılıp kalıyor. Özgür ona yaklaşıyor. Tavşan dişlerini göstererek Zerrin'e gülüyor. Bir salgın gibi evde herkesin yüzü gülüyor. Şevket sesi çınlayarak içeri geliyor. Çocuk, babasına doğru yürüyor. Ona sarılıyor. Zerrin yana sarkmış saçlarını durmaksızın okşuyor, sıvazlıyor. Yüzü şaşırmış, büyülenmiş gibi uzuyor. Islak kirpiklerini kırpıştırarak çocuğa bakıyor. Dudakları sağa sola kayıyor. Bir şey söylemek istiyor. *Ah, Özgür de pek tatlıymış...*

Hayat Bilgisi

O sabah, okul zilinin çalmasıyla yerinden sıçrayan fare, her gün duymaya alışık olduğu bu sesin cızırtılı, inişli çıkışlı, boğuk ardından tiz dalgalarla yayılan ezgisini tanıyamadı. Tabi bu yabancılıkta, okul zilinin bir iki gündür bozuk olması, türlü tamircilik yöntemlerine rağmen eski monoton ritmine, davetkârlığına dönememesinin de etkisi vardı. Fare bu sesin dehşetiyle bir süre kendine gelememi. Son zamanlarda güçsüz düşmüştü. Halinden acınası bir çelimsizlik, hastalıklı bir titreme yaşadığı seçilebiliyordu. Bunun için yapabileceği çok fazla şey yoktu. Kuvvetli besinlere ihtiyacı vardı. Şu günlerde ise bu açlığı giderecek güce, hıza sahip değildi. Bunun, ne yapması gerektiğini bilip, o niyeti gerçekleştirecek güce sahip olmaması ile açıklanabileceğinin farkında değildi. Bir fareydi işte. Yılgın bir fare.

Çocuklar, çılgın akorlarla çalan zilin çağrısıyla sınıflarına dolmuşlardı. Güneşin yeni aydınlattığı tepelerden, yanıp sönen mor ışıklarla bu sınıflardan yayılan, gül kokusuyla yıkanmış bir ağılın kokusuna benzer tuhaf hava birbiriyle çarpışıyor, sokak duvarlarına çarparak sürünen fareyi ölüm gibi sarmalıyordu. Kulakları daha uzamış, kuyruğu daha incelmış, dikelmış kafasıyla tanıdık bir ses, bir koku arar vaziyette, sokağın henüz karanlığı yaşayan kısımlarında dolanıp duruyordu.

Diğer fareleri, gölgelerde uzun zamandır yaşayan öteki sürüngenleri arıyor gözleri. Ama hayır, bu sabah hiçbiri ortalarda görünmüyor. Ve bu, çelimsiz farede bir tür korku, şüphe uyandırıyor olmalı. Kendi etrafında dönerek, dura sürüne nereye gittiğini bilmeden güneşin aydınlatacağı duvarları, yol kıvrımlarını yoklamasından belli. Tepelerde birbirleriyle çatışma içinde olan, çığlıklarından azılı olduklarını düşündürecek köpek sürülerinin sesleri yankılanıyor. Şimdi bu sesler farenin olduğu yöne doğru yaklaşıyordu. Koşarken birlikte sürükledikleri toprağın, tok ve dayanıklı bir gürültüyle yuvarlandığı da duyuluyordu. Kaçmak, saklanmak istedi fare. Kurumuş kursağını içine çekerek, incelen bacakları üstünde gevremiş gövdesi daha bir yükseldi. Bu dünyanın hâli böyle. Düşüğün yerde yalnızsın. Fare bunu düşünemezdi. Ancak böyle bir alt edilmişlik içerisindeydi. Doğduğu tarlalardan, kabak, mısır, buğday tarlalarından neyine sürüklendi buralara...

Okul zili çalmak üzereydi. Fare bundan habersiz demir bahçe kapısının bir köşesine sindi. Donuk ve yorgun gözleri kısılmıştı. Zilin sesi nispeten düzelmiş gibiydi. Arada, orda olmaması gereken bazı çığ sesler öne çıkmıyor değildi. Köpekler onu görmedi. Zil sustu. Çocuklar bahçeye dağıldı.

Bir yoksunluk içindeydi fare. Büzüşüp kaldığı duvar dibinde şimdi de ilerdeki çöp tenekelerini karıştıran kargalara takıldı gözü. Titredi, başını gövdesinin arasına sokuşturup bir süre öyle kaldı. Sonra silkelendi. Kargalar vahşi bir açlıkla kanat

çırpıyor, çöp poşetlerini savuruyor, çürümüş sebze kabuklarını gagalıyorlardı. Tatminsiz bir yağmalamaydı bu. Fare çöpler hakkında yeterince şey biliyordu. Gözü dönmüş bir karganın ne kadar barbarlaşabileceğini de. Kıpırdamadan takip etti onları. Öte yandan çocuklar, kısa süreli molalarında bahçeyi baştan uca bir karmaşa ağıyla örmüşlerdi. Yerlerde yuvarlanan, büyük gri taşların üstünde saf tutan, dev sandviçlerini kemiren devasa bir park havası yaratan çocuklardı bunlar. İçlerinden bazılarıysa düşünceliydi. Bir çocuktan beklenmeyecek olgunlukta bir durgunluk, sanki bir parça da ıstırap vardı üstlerinde. Ya da can sıkıntısı.

Demir kapıya asabi homurtularla ufak tekmeler savuran bir çocuk onu fark etti. Diğer çocuklar olsa, ortaya dehşetengiz bir çığlık koyup, bağırarak sağa sola dağılırlar, umutsuzca yardım isterlerdi. Bu çocuk öyle yapmadı. Yani korkmadı, gerileyerek çığlık atmadı. Koca bir kayaya ya da kıpırtısız bir denize duygusuzca bakar gibi baktı fareye. Sonra bir tiksinti yayıldı yüzüne. Eğildi, farenin ince kulaklarının arasına hızla tükürdü. Fare sıyrıldı, duvara yapışıp kristal bir parlaklıkla yayılan tükürüğün onu sıyrmasına inanamaz bir halde arkasına dönüp parlayan duvara sonra da çocuğa baktı. Hayatta kalmanın bazı yollarını biliyordu fare. Zorlu koşullara karşı onu güçlü kılan yanlarını kendisi yaratmıştı. Hassastı, temkinliydi, çevikti. Kısa bir süre öncesine kadar. Şansı her zaman yaver gitmez bir canlının. Ama can korkusu da ağzında gezmez fare

kadar, ki pek sevilmeydi zaten. Yumuk tüyleri yoktu mesela, şehvetle ve rüzgârla sallanan bir kuyruğu, ya da gümüşi pulları. Ama onu sevilesi yapacak şeyin kaderi olduğunu da muhtemelen bilmezdi. Yaradan fazlasını hesaplamamıştı onun için. Neyse durup dinlenecek zamanı, hesapla kitapla işi yoktu farenin. Hastaydı, onu yavaşlatan şeyi taşımaya, direnmeye kararlıydı. Bu yaşama gayretiyle sokağa, yüksek kaldırıma attı kendini. Şimdi ısınmıştı işte. Aydınlık bir günün ortasında kararlılıkla, cesaretle ilerdeki çimenliğe doğru koşuyordu. Bir ara güneşle oynayan bir gölgenin, üstünden geçerek ağaçlara doğru ilerlediğini fark etti. İşte! Çimenlik orada. Biraz gayret. Hadi, biraz gayret. Bu esnada göğün yükselen uğursuz ama capcanlı bir ses işitti. Bu ses, güneşin önünde dans eder gibi, azalıp çoğalıyor, fareyi tok bir gürültüyle baskılıyordu. Sonra nefesi kesildi. İnce, gıcırdayan soluğu hafif rüzgârların uğultusuna benzer sesler çıkarıyordu. Fare sağa sola yalpalayarak devrildi. Ama sonra azimle silkelendi. Ufalmış, biçimsiz ağız açık kalmıştı. Aniden sırtüstü döndü, kuyruğu sert, çıtırdayan, güçlü bir kısıp takıldı, havalandı. Bir an düşünebilse, hafiflediğini fark edebilirdi. Yaşamda önemli anlar vardır. Herkes için. Bir fare için. Ve yalnız değildi. Böyle bir anda yalnız değildi.

Çocuklar dersteydi. Bazıları güneşte kamaşan gözlerine aldırmadan, tepelerdeki çimenliğe dalmışlardı. Birden “*Öğretmenim kargaya bak, kargaya bak*” dedi birisi. Şaşkın,

dehşet içinde bir çığlık koptu sınıfta. Çocuklar pencerelelere koştu. “Gagasındaki ne onun?”, “Öğretmenim karga ne yiyor?”, “Fareymiş, karga fareyi yiyor öğretmenim” diye bağırdı birisi. Öğretmen masasından kalktı. Ellerini açıp, avuçlarını cama yapıştırdı. “Karga yaşamak istiyor” dedi. Ekledi “Fare de yaşamak istiyor” Sonra Hayat Bilgisi dersine devam ettiler.

Savaşçı bir kedi

Otuzlu yaşların sonlarındaydı adam. Denizden gelen ekşi yosun kokusu akşamın pembeleşen bulutlarını sanki kendine çekiyor, denizin üstüne eflatun bir gölge bırakıyordu. Adam rakısını sek içip içmemekte tereddüt etti. En sonunda suyla içmeye razı etti kendini. Su, bir duman gibi kırık ağızlı şişeden bardağa dökülürken türkü sesine benzer bir ılık çaldı. Ya da ona öyle geldi.

Biliyor musun iki hafta önce intihar ettim, dedi, karşısında oturan diğer adama. O da olsa olsa otuzların ortasında, köse sakallı, marsık suratlı, sıska bir adamdı. Karanlık bir ifadesi vardı bakışlarının. İnsanın canını alacakmış gibi. Ama yaşıyorsun bak, aptalca şeyler yapma böyle, dedi. Adamın tesellisi şefkat içermiyordu. Kaba ve hoyrattı. Masadaki büzüşmüş biber dolmasıyla arasında bir fark yoktu. Buna karşılık başını öne sallayarak ona hak verdiğini gösteren bir jest yaptı otuzların sonlarındaki adam. Akşamın bastırmasıyla pembe bulutlar kaybolmuş, karanlığa karışan eflatun çizgiler kadın, erkek, tabak, araba, çatal, su, bardak sesleriyle parlayıp sönmeye başlamıştı. O halde şerefine dostum, dedi öteki. Yüzünde, onu şu dünyada şaşırtacak pek az şey olduğunu ima eden keskin bir tebessüm, azimli bir bakış vardı.

Eyvallah, meyhanede içmeyi seviyorum. Bu insanlar, şu güürültü patırtı hoşuma gidiyor.

Peki seni kim kurtardı? Yani nasıl intihar ettin?

Hoş bir adamdı otuzların sonlarındaki adam. İnce, düzgün kesilmiş favorileri, biçimli kulaklarını daha göz alıcı gösteriyordu. Güzel kulakları vardı. Güzel de duyuyor muydu acaba? Ve kumral dalgalı saçları vardı. Bu kış akşamında serpiştiren sulu kar, karman çorman dalgalarını sakinleştirmiş, sert hava bir tokat gibi çarparak zayıf yüzünü pembeleştirmişti. Mahcup bir sesle, *Ablam buldu ama zaten o yanıma geldiğinde ben çoktan pişman olmuşum, parmağımı boğazıma daldırıp kusmaya başladım o an.*

Anladım, uyku hapı yani.

Çekmecede ne bulduysam artık, çok farkında değildim, planladığım bir şey de değildi.

E, sen pek de intihar etmiş sayılmazsın be kardeş.

Otuzların sonlarındaki adam delirmiş gibi baktı ötekine. Masayı gıcırdatarak, dişlerinin arasından zorlukla nefes almaya başladı. *Sen dalga mı geçiyorsun benimle, ölecektim lan ben, ölecektim...*

O sırada masayla ayaklı ısıtıcı arasında gizlenen bir kedi, masanın üstüne aniden fırladı, soğumuş Arnavut ciğeri tabağından kapkara bir ciğeri kaptığı gibi meyhanenin dışında kalan büyük saksıya sıçradı. Kuyruğu, otuzların sonlarındaki adamın burnuna kaşındırarak süründü o esnada. Öteki ciğer

vakasına aldırmadan kadehini adamın kadehine gönül alırcasına yavaş bir tonda vurdu. Kün, kün.

Öte yandan otuzların ortasındaki marsık suratlı adamın, evde yalnızlıktan ölmek üzere olan bir kedisi vardı. Adamın, kedinin neler hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Az önce kuyruğunu, iki hafta önce intihar etmiş olan arkadaşının pembe suratına kaşındırarak sürten kedi, onda duygusal bir çağrışım yapmadı. Bir kış akşamında Karaköy'de, bu köhne meyhanede oturmuş, sıradan mezeler ve soğumuş ana yemeklerle demlenirken birden kedisini ne kadar az tanıdığı aklına geldi. Otuzların sonlarındaki adama, *Bir kedi alsana eve, sana iyi gelir*, dedi.

Neye iyi gelecek anlamadım.

Yalnız kalmazdın evde, ne bileyim o öyle masada sonra koltuk tepelerinde gezinir, bir şeyler paylaşır seninle.

Sen neler paylaştın kedinle?

Öteki düşündü. Kedinin gri tüylerinin evin içinde topak topak gezindiği gözünün önüne geldi. Son günlerde umutsuzca başını koltuğa gömüp uyuyordu.

Kedim beni tanır. Dokunuşlarımı. Sesimden ruhumun o anda haritasını çıkarır, ona göre belirler tavrını. Ya koltuğuna gömülür bütün gün uyur ya da omzuma, bacağıma dolanır hır,hır.

Otuzların sonlarındaki adam, son günlerde kedinin umutsuzca başını koltuğa gömüp uyuduğunu bilmiyordu. Öteki bu ayrıntıyı paylaşmaktan kaçınmıştı. Bir sessizlik oldu. İkisi de bakışlarını denize doğru çevirmiş, karşı sahilde yanıp sönen ışıklara dalmışlardı. Bu kadeh biter bitmez kalkarım, diye düşündü otuzların sonlarındaki adam. Küllükte unuttuğu sigara sönmişti. Bir sigara daha yaktı. Ve şöyle dedi. *Abartıyorsun, kediler kendilerinden başka bir şeyi umursamazlar. Bu anlamları sen icat etmişsin. Üstelik onu terk etmeyeceğini de biliyor.*

Öteki kadehi kafasına dikti. Ardından koca bir tatsız kavunu, sularını akıta akıta ağzında yuvarladı. İki adam da epeydir çocuk kalmış gibi görünüyordu. Birkaç kadeh daha yuvarlayacak olsalar öfkeli bir inatlaşma başlayacak yine de hayatlarını etkileyecek bir fark yaratmayacaktı.

Bir şey icat ettiğim falan yok. Ben sana yardım etmeye çalışıyorum sadece.

Senden bana yardım etmeni istemedim ki, ama ne yalan söyleyeyim epey bir hafifledim. Öteki gülerek, kededendir, dedi. Son kadehlerini de tokuşturdular. Kün, kün...

Hesabı ödediler. Garsona bahşiş bıraktılar. İskeleyle doğru yürümeye başladılar. Gecenin o saatinde balık tutmaya çalışan bazı adamlar vardı. Biri termostan çay döküyordu plastik bardaklara. İlerdeki büfenin önünde üç kedi, bacaklarını germiş, hareketsiz mırıldanıyorlardı aralarında. Öne çıkan kedinin

kafasında yol yol kırmızı çizgiler vardı. Savaşçı bir kedi olmalıydı. Otuzların sonlarındaki adam büfenin önünden geçerken durdu. O durunca öteki de durdu. Savaşçı kedi deniz kıyısına doğru ağır ağır yürüdü. Kafasındaki kırmızı çizgiler, gecenin ışıklarına karışarak, denizden esen bir rüzgârla maviye dönmüştü. Kıyıda durdu, bekledi. Otuzların sonlarındaki adam, onu az kalsın denize atlayacak sandı...